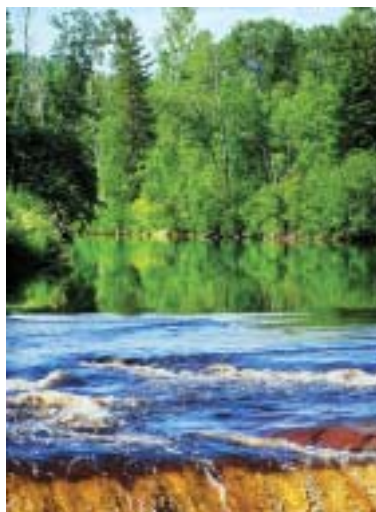

Adventszemle

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak • 2010. november

Imaheti áhítatok – 2010

TARTALOM

3. A Generál Konferencia
elnökének üzenete
TED N. C. WILSON
4. Újjászületés a halál völgyében
Magyarosi Barna
6. Sóvárogva várakozó nép
Ted. N. C. Wilson
9. A távozó nép – az érkező nép
Daniel Chirileanu
12. Egy boldog és békés nép
Gina Wahlen
14. Az Isten ígéreteiben bízó nép
Miguel Luna
16. Egy nép, amely rendelkezik
a Szentlélek erejével
Erton Carlos Kohler
18. Egy szent és tökéletes nép
Chantal J. Klingbeil
21. Egy nép, amely teljesen átadta
magát Jézusnak
G. Edward Reid
23. Egy nép, amely a végsőkig kitart
Douglas Jacobs
25. Isten elfogad szeretett
Fiának nevében
Ellen G. White
28. A reménység foglyai
Téodor Huțanu
31. A reménység gyermekei
Jean Kellner

ADVENTSZEMLE

**A Romániai Hetednap
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja**

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat,
Jézus Krisztust dicsóítsuk
határtalan szeretete
bizonyítékainak ismertetésével.
Célunk az, hogy cikkeink és
híreink által olvasóink jobban
megismerjék a Megváltót,
és reménykedve várják közeli
eljövetelét.

2010. november

Igazgató: Pop Iacob
Főszerkesztő: Virgil Peicu
Grafika: Rebeca-Emilia Iordan

Szerkesztő: Mezei Áron
Fordítók: Mezei Áron,
Palotás Kristóf
Műszaki szerkesztő: Szócs Erzsébet

Készült a Viața și Sănătatea Kiadó
nyomdájában
030715 Bukarest
Str. Valeriu Braniște nr. 29
tel.: 021-3230020; 021-3234895
fax: 021-3230040

A magyar szerkesztőség címe:
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512, 0264-599413
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

ISSN 1842 - 3361

A Generál Konferencia elnökének üzenete

Drága hittestvéreim az advent reménységben!

Egyetlen ígélet sem értékesebb Isten maradék népe számára Jézus kijelentésénél: „Ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:3). Immár 160 éve hívök millióinak jelent örömet a „boldog reménység” az egész világon. A hetednap Adventisták életüket és missziójukat a Megváltó visszajövetelének ígérete alapján szervezik meg. Hitük a visszajövetel valóságában meghatározza mindennapi tapasztalataikat: miközben döntéseket hoznak, kapcsolatokat ápolnak, karriert választanak, tekintetüket Jézus eljövetelére irányítják.

Ebben az esztendőben az imaheti elmélkedéssorozat *A reménység népe* címet viseli, és Péter tanácsán alapszik, mely szerint Isten népének „szent életben és kegyességben” kell járnia, hogy az a nap „szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben” (2Pt 3:10-14). Az elmélkedések szerzői a világ különböző részein élnek, akik üzenetüket körültekintéssel és imával készítették elő, hogy az olvasók és hallgatók megerősödjenek a hitben, bátorságot nyerjenek a kegyesség gyakorlati megélésére, amit Jézus életén és tanításán keresztül bemutatott, és amely csak megszentelő ereje által válik lehetségessé. A világnak szüksége van arra, hogy meghallja Krisztus üzenetét egy olyan néptől, amely Krisztushoz hasonlít. Amikor kegyelme átfőrné minket, alázattal, szeretettel és vonzóan fogunk prédikálni, tanítani és bizonyosságot tenni.

2Pt 3. fejezetéről, amely központi jelentőségű, Ellen G. White a következőket említi: „Krisztus sóvárogva várja, hogy képmása megmutatkozzék az egyházában. Krisztus akkor jön el népéért, ha majd az Ő jellemét tökéletesen tük-

rözni fogja. Nemcsak az a kiváltsága minden kereszténynek, hogy várja, hanem hogy sietesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelét. Ha mindazok, akik Krisztus nevét vallják, gyümölcsöt teremnének dicsőségére, gyorsan befejeződne

az evangélium magvetése az egész világon; az utolsó termés is hamar beérne, és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát.” (*Krisztus példázatai*, 69. old.)

Ahol Krisztus közeli visszajövetelét erővel és meggyőződéssel prédikálták, Isten népe körében megújulás és reform ment végbe – ez pedig meg fog ismétlődni! A gondolatok megváltóznak, a kapcsolatok helyreállnak, a közönségek szívükben forró szeretet ébred embertársaik iránt, a gyülekezetek pedig figyelmüket a Jézustól kapott küldetésre irányítják.

Imádkozom, hogy megnyissátok szíveteket Isten Lelke előtt, és kitartással kérjétek az ébredést és a reformot, melyet a Szentlélek késői esője és Krisztus visszajövele fog megkoronázni. Imádkozom, hogy az idei

imahéti elmélkedései lelki megújulásokat eredményezze, munkálkodásra készítsen titeket családtagjaitokért, gyülekezetekért és a társadalomért, hogy megismertessétek velük Jézus visszajövetelének csodálatos üzenetét!

Testvéretek a „boldog reménységben”,
Ted N. C. Wilson

TED N. C. WILSON, a Hetednap Adventista Egyház
Generál Konferenciájának elnöke

**A hetednap adventisták életüket
és missziójukat a Megváltó
visszajövetelének ígérete alapján
szervezik meg.**

Újjászületés

a halál völgyében

Magyarosi Barna

EZÉKIEL 37:1-14

Az izraeliták, több száz kilométerre hazájuktól, egy furcsa nyelvű és idegen nép között, reményvesztetteknek érezték magukat. Templomuk, az isteni jelenlét, oltalom és szentség jelképe, romokban hevert. Minden, ami kedves volt számukra, amit oly nehezen sikerült összegyűjteniük, idegen kézre jutott. Úgy tűnt, hogy Isten minden ígéretéről megfélekedett, és az életük értelmetlen.

„Elszáradtak a mi csontjaink és elveszett a mi reménységünk; kivágattunk!” (Ezék 37:11) – ilyen szavak hangzottak el ajkukról, hosszú sóhajtás kíséretében. A hazatérés és újrakezdés gondolatát rossz viccnek érezték volna egy avatatlan személy részéről. Az általános csüggedés és közöny ellenére Isten egy üzenetet küld a zsidóknak, melyben közli velük reménységük feléledésének egyetlen módját.

Lehet, hogy manapság nem élünk rabságban, senki nem dúlta fel házunkat, és nem rabolta el, amit életünk során verejtékkel megszereztünk, viszont a mindennapi túléléssel együtt járó stressz, a rutin apró, de állandó és bosszantó gondjai, az elszáradt csontok és a kiszikkadt lélek érzetét keltik bennünk.

Arra hívtunk, hogy a reménység emberei legyünk, akik fölül tudunk emelkedni a földi élet nehézségein és kihívásain, és célt mutassunk a körülöttünk élő embereknek, amiért érdemes élniük, harcolniuk és önmagukat feláldozniuk.

Ezékiel 37. fejezetének üzenete rámutat arra, hogy ez miként lehetséges.

Az első lépés az ébredés irányába a valósággal való szembeesülés. Az Úr ezt kérdezi a prófétától: „Embernek fia, vajon megélednek-e ezek a tetemek?”

Milyen céllal teszi fel ezt a kérdést Isten Ezékielnek? Nem tudná, népének mi lesz a sorsa? Bizonyára tudja. Viszont nem indulhatunk el a reménység visszaszerzésének útján anélkül, hogy be ismerjünk: nem vagyunk képesek kiszabadulni ebből a helyzetből, amibe helytelen döntéseink miatt kerültünk. A valóság tagadása vagy rejtgetése nem oldja meg gondjainkat. De a reménnyel hitegető emberei problémamegoldó

stratégiák sem hozhatnak változást. A kérdés, mellyel Ezékiel szembesül, rádöbben, hogy a reménység – amennyiben létezik – nem tulajdonítható emberi hatalomnak. Ezért így válaszol: „Uram, Te tudod...” Vagyis csak Ő képes erre. Ő, aki ismeri cselekedeteinket (Jel 2:2,19; 3:1,8,15), ki tud szabadítani ebből a helyzetből. Mint Teremtő, új életet adhat nekünk. Mennyi reménység van ebben a rövid mondatban: „Te tudod.” Mennyire megváltozna az életünk, ha olyankor, amikor erősnek, megvalósításra alkalmasnak gondoljuk magunkat, kimondanánk: „Uram, Te jobban tudod, adj nekem bölcsességet.” Istennek a mi helyzetünk nem okoz meglepetést, Ő ismer minket. Nem csak külsőnk látja, belülről is lát. Nem csupán mindentudása révén, hanem azért is, mert Krisztusban felvállalta az emberi természetet. Tapasztalatból ismer minket. Ugyanazt az ételt ette, ugyanolyan nehézségeket, fájdalmakat, kísértéseket élt át, mint mi. Ha valaki tudja, hogyan kell kiragadni minket ebből az állapotból, amiben vagyunk, akkor az Ő. Van remény! „Uram, Te tudod.”

A második lépés, mely a reménység népévé tesz minket, a következő szakaszban rejlik: „Ti megszáradt tetemek, halljátok meg az Úr beszédét! Így szól az Úr Isten ezeknek a tetemeknek: Íme, én bocsátok tibelétek lelkeket, hogy megéledjete” (Ezék 37:4-5). Nincs reménység Isten Igéje nélkül. Kálvin ezt mondotta: „Amint nem létezik Ige Lélek nélkül, Lélek sincs Ige nélkül.” E kettő egymástól elválaszthatatlan. A reménység népe Isten Igéjének mélységes és lelkiismeretes tanulmányozása nyomán született meg.

Abszurd helyzetnek tűnik. Mi haszna van száraz csontoknak prédikálni? Ki hallgatja meg? Isten mégis megparancsolja: „Prófétálj e tetemeknek, és mondd nekik...” Izrael népének helyzetét az Istentől küldött próféták mellőzése eredményezte. A reménység helyreállítása és visszanyerése az Ige iránti engedelmesség folytán történhet meg.

Isten Szava nem tér vissza gyümölcstelenül (Ésa 55:11), de tanulmányozni, meghallgatni, prédikálni kell. A reménység népeként fel kell tennünk a kérdést: Mennyire fontos helyet tölt be az Ige személyes hitéletünkben, valamint családjunk, gyülekezeteink, iskoláink életében? A megújulás Lelkének szele fújni kezd, ha a Szentírás lapjait megnyitjuk és olvassuk.

A soron következő harmadik lépés ahhoz hasonlít, mint ami az első ember teremtésénél történt. A folyamat, melyet Ezékiel leírt, arra emlékeztet, ahogyan Isten Ádámot a föld porából alkotta, és életnek lehetét lehelte belé. A völgyben szétszórt csontokat először össze kell gyűjteni, majd életlen testté összerakni, hogy végül a Lélek ereje által életre kelhessen. Ha Izrael visszatér fogságából, és új nemzette formálódik, ez Isten teremtő és újjáteremtő hatalma révén történhet meg. Lelki ébredésünk és megújulásunk csak a teremtéskor megnyilvánult erő által válhat valóra. Zsolt 51:12 versében, melyben Dávid Istentől tiszta szívet kér, egy olyan ige fordul elő, melynek alanya csakis Isten lehet. Aki világot a semmiből hívta elő, képes új szívet és új lelket adni nekünk.

A száraz csontokról szóló prófécia kontextusából kiindulva, a látomás jelképesen Izrael népének újjászületéséről szól. „És adok néktek új szívet és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, és az én törvényeimet megőriztétek és betöltétek. És laktok azon a földön, melyet adtam atyáitoknak, és leszek nékem népem, s én leszek néktek Istenetek.” (Ezék 36: 26-28)

Igen, a száraz csontok átalakulhatnak egy különleges hivatással rendelkező hadsereggé. Csak ennek az isteni beavatkozásnak az eredményeképpen lehetünk a reménység népe. A Szentlélek erejével megújult és újjászületett életünkkel viszatükrözzük az Úr Jézus

Krisztusunk eljövételébe vetett reménységünket.

Az előttünk álló héten lehetőségünk van a „Lélek prófétáinak” lenni. Kérjük imában, hogy jöjjön el, és töltsön be minket, valamint családjunkat és gyülekezetünket új életnek, szeretetnek, hitnek és reménységnek lehetőségével.

MAGYAROSI BARNA, az Euro-afrikai Divízió
Nevelési osztályának igazgatója

SZOMBAT DÉLELŐTT

Sóvárogva

várakozó nép

Ted. N. C. Wilson

MIT JELENT VÁRNI AZ URAT?

Péter, amikor a keresztényeket Jézus visszajövele utáni vágyakozásra akarta buzdítani, ezt kérdezte tőlük: „Milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelet?” (2Pt 3:11-12). Ezek a szavak nekünk is fontosak és bátorítóak, akik Istent a Föld történelmének végén, a nagy küzdelem lezárulása előtt szolgáljuk. Ebben a szakaszban megfogalmazódik egy kérdés és annak válasza, mely egyben a mi reménységünk. Vizsgáljuk meg együtt, hogy ezek

az igék milyen jelentőséggel bírnak számunkra, akik a 21. század végén, mint adventisták várjuk és siettetjük az Úr visszajövetelét.

Milyen nép?

Péter kérdése magában foglalja, hogy sokféle ember létezik, akiket foglalatosságaik és életminőségük alapján azonosíthatunk. Péter érdeklődése különösen a Messiás, Krisztus követői és hittestvérei felé irányul, akik egy különleges

népet alkotnak, minden más néptől különböző; a világ különböző kultúráiból és helyeiről származnak, de arra hívatnak, hogy egy néppé váljanak Krisztus ereje által. Ez a nép sajátos ismertető jegyekkel rendelkezik, melyeknek minden egyes tagját jellemezniük kell, hogy azzá válhassanak, amilyenek Isten látni szeretné őket.

Péter kérdése mindannyiunk számára fontos. Mi jellemez engem, mint keresztényt? Milyennek kell lennie egy kereszténynek? Lehet, hogy ez a kérdésselvetés nem túl népszerű, főleg a nyugati világban, melyben az erőteljes individualizmus komolyan veszélyezteti a keresztény közösség önazonosságát. Egy kereszténynek nem lenne szabad azt állítania, hogy saját személye csak órá tartozik. Mi egy nép vagyunk – a maradék népe. A Szentlélek vezetése által és Isten kinyilatkoztatott Igéje alapján úgy döntöttünk, hogy egy világszéles egyházhoz, egy egyedi néphez csatlakozunk. Ezért fontos, sőt elengedhetetlen feltennünk a kérdést: „Milyen népnek *kell* lennünk?”

Lehet, hogy ez a kérdés egyeseket egyfajta törvényeskedő életstílusra emlékeztet. De Péter nem pártolja a legalizmust. Őt az foglalkoztatja, hogy milyen hatással van Krisztus megmentő kegyelme az Úr eljövételét váró hitközösségre. A *várakozás* kötelezi ennek a kérdésnek a megfogalmazására. A keresztény reménysége még nem beteljesült valóság. Mi még csak a várakozás valóságával küszködő vándorok vagyunk. A kérdés, másfelől, egy személyes választ követel: Mít jelent számodra az Úr eljövételének *várása*? A kérdés nem a várakozás pszichológiai oldalára vonatkozik (Félnem kell? Örülnöm kell? Miben lehetek biztos?), hanem arra, hogy ez a várakozás hogyan befolyásolja életminőségünket?

Folyton hangsúlyoznunk kell egyházunk egyediségét, amely nem különíthető el üzenetétől és küldetésétől. Ez az egyediség kapcsolatban áll a Biblia igazság fogalmával, ebből eredően közvetlenül Jézus személyével is, aki magáról azt állította, hogy Ő az igazság (Jn 14:6). Az Ő egyedisége a történelem folyamán megváltoztatta sok millió keresztény életét, és megváltoztatja magát a Világegyetemet is. Péter egy kihívó kérdést intéz Krisztus követőire: „Milyeneknek kell lennetek?” A kérdés abból indul ki, hogy a kereszténynek egy olyan világban kell megőriznie önazonosságát, melyben folyton helytelen életstílusokkal találkozik.

Kell lennetek...

Péter kérdése nem retorikai, amelyre nincs egyértelmű válasz, hiszen feltételezi, hogy az olvasók válaszolhatnak rá. A kérdés világos választ érdemel, és Péter világosan válaszol. A kérdés a nép egyediségére vonatkozik, a válasz pedig rávilágít, hogy miben is áll ez: „szent életben és kegyességben” (2Pt 3:11).

Egyszerű és világos válasz! Az Úr dicsőséges visszajövetelének várása szent és kegyes élethez vezet, amely kész feléleszteni az igazi kegyességet, melyről a Prófétaság lelke ezt írja: „Az igazi kegyesség felélesztése körünkben a legnagyobb és legegésőbb szükségünk. Ennek keresése kelle-ne, hogy legyen a legfontosabb feladatunk... Az ébredést

csakis az imáinkra érkező válaszként várhatjuk.” (Ellen G. White, *Válogatott bizonygátételek*, 1/121) A kegyesség nem egy feladat, amit meg kell valósítanunk, a kegyesség egy csodálatos ajándék, melyet Krisztusban és Krisztus által kapunk.

A szentség az embereknek vagy a teremtett lényeknek nem egy természetes tulajdonsága. Ami szent, lényegében egyedi is, és teljesen elkülönül a teremtett dolgoktól és lényektől. Csak Isten szent. Ő szent, mivel Teremtő és Megváltó. Az Univerzumban senki sincs olyan, mint Ő, Izrael Szentje!

Mi azáltal válunk szentté, hogy Isten jelen van közöttünk és az életünkben. Szentnek lenni annyi, mint Istenéi lenni. Amikor Gábiel megjelent Máriának, ezt mondta Jézusról: „A Szentlélek száll tereád... azért ami születik is, szentnek hivatik, Isten Fianak” (Lk 1:35). Isten szentsége, amely jelen volt a zsidó szentélyben is, testet öltött Jézusban, aki „testté lett, és lakozék miközöttünk” (Jn 1:14). A Gyermekek által jött el hozzánk, akit ajándékkal kaptunk; az emberek általa juthatnak a szentség birtokába. Péter éppen erre az isteni ajándékra mutat rá, amikor válaszol a kérdésre: „Milyeneknek kell lennetek”? Válasza a következő: „Engedjétek, hogy ebben a világban – melyből hiányzik a szentség és kegyesség – engedjétek, hogy a Szentlélek újra testet öltön személyes és közösségi (mint nép) életetekben.”

Isten azt szeretné, hogy eljövételére váró népe szent legyen. Ez a nép elkerülhetetlenül láthatóvá lesz, és az emberiség áldását szolgálja. Jézus – a Szent – által Isten tulajdona lett. Figyeljétek meg, hogy a kérdésre adott válaszban nem találunk felsorolást teendőre vonatkozó dolgokról. Egy ilyen felsorolás behatárolná a keresztényi élet lehetőségeit, melyekre a Szentlélek munkája képesíthet. A szentségre való elhívás rámutat a jellemfejlődés határtalan lehetőségeire. Hadd idézzünk a Prófétaság lelkéből egy szép gondolatot ezzel kapcsolatban: „Isten ideálja gyermekei számára magasabb a legmerészebb emberi gondolatnál. A cél, ami el kell érniük, a kegyesség, az Istenhez való hasonlóság.” (Ellen G. White, *Nevelés*, 18. old.) Mindannyian arra hívtunk, hogy naponta teljes szívből átadjuk magunkat Jézus Krisztusnak. A mennyei szentséget Isten Fia közvetíti felénk, azaz a feltétellel, hogy minden nap és állandóan kapcsolatban legyünk Vele!

Az egyháznak, mint Isten népének, be kell mutatnia a világ és a Világegyetem előtt az Úr dicsőséges szentségét. „Isten azt akarja, hogy egyháza a világ előtt szentségének szépségét képviselje. Be kell mutatnia a valódi keresztény vallás erejét. A keresztény jellemének vissza kell tükröznie a mennyet.” (Ellen G. White, *Lift Him Up*, 275. old.)

Ez a szentség nem csupán egy jámbor élet vagy életünk naponkénti odaszánása Istennek. Ez csak a szentség egyik vonatkozása. Emellett még az élet Isten szeretetén alapuló erkölcsi és lelki feddhetetlenségét is jelenti.

Ne tekintsük jelentéktelennek a szentség erkölcsi oldalát. Ezt a vetületet a „kegyesség” szó domborítja ki, amely a keresztény erkölcsi életére és Isten akaratának tiszteletére, az annak való alárendelődésre vonatkozik. Az elsöprő ere-

jű romlottság egy olyan világban, amely teljesen figyelmen kívül hagyja Isten törvényét, arra „kényszerít”, hogy szent és kegyes életet éljünk. Magaviseletünknek erőteljes bizonyosággal kell igazolnia ennek az életstílusnak a magasabbrendűségét, melynek középpontjában Isten és az emberek szolgálata áll.

Az egyház üzenete, amely a Biblia erkölcsi tanításaira épül, segít megértenünk a szent és kegyes élet mibenlétét. „Egyetlen egyház sem juthat előbbre a szentségben, ha tagjai nem keresik komolyan, mint elrejtett kincset az igazságot.” (Ellen G. White, *Maranatha*, 132. old.) Amikor az igazság beépül az egyház életébe, eljutunk valódi önanazonosságunkra. Küldetésünk részeként hirdetésünk kell ezt az igazságot, de mindenekfelett szent és kegyes életünk által kell bemutatnunk. Ez az egyik legégetőbb szükséglete egyházunknak, amely tevékenyen várja Urunk dicsőséges eljövételét.

Sóvárogra várván...

Isten népe, miközben várakozik, szentül és kegyesen él. Tekintetét a jövő felé irányítja. Nem szabad engednünk, hogy a múlt elborítsa elménket, és büntudatot tápláljon bennünk. Nem kell beletörődnünk, hogy ez határozza meg jelenlegi életünk minőségét. Nem tudjuk megváltoztatni a múltat, jóvátenni hibáinkat. De Isten képes erre, és egyébként már meg is tette. Gondoskodott múltunkról megbocsátása által, melyet Krisztus áldozata révén felajánlott számunkra. Általa Isten végérvényesen eltörölte múltunkat, és megajándékozott egy átalakult élettel, mellyel megdicsőíthetjük Őt. Éppen ezért be kell bizonyítanunk ebben az életben Isten szentségének erejét. Át kell engednünk a múlt terheit Isten kezébe, és szent életet kell élnünk a jelenben, embertársaink javát szolgálva. Az örök élet várása, melyet Jézussal töltünk majd, megváltoztatja hétköznapijainkat. Jézus kereszthalálának és a Szentek szentjében végzett főpapi szolgálatának köszönhetően reményteljesen nézünk a jövő felé.

A kereszttel lehetőséget nyújtott számunkra, hogy jövőnk mentes legyen a gonosz és a bűn pusztító hatalmától. Az előttünk álló jövőt megérthetjük a Péter kérdésére adott sajtó válaszából: „Milyeneknek kell lennetek néktek?” A válasz: „Szenteknek és kegyeseknek kell lennünk már most.” A tíz szűz példázata arra az egyszerű tényre emlékeztet minket, hogy az idő múlása önmagában nem tesz alkalmassabbakká Jézus eljövételének várására. Csak akik állhatatosan várják, a Szentlélek olajával naponta feltöltött lámpással, csak azok növekednek a szentségben, amely felkészít bennünket, hogy békességgel és örömmel fogadjuk Őt. Csak az a nép fogja megismerni az átalakult élet és befolyás tapasztalatát, amely szüntelenül ébredésért és reformért imádkozik, hogy Jézus evangéliumának prédikálása hiteles legyen az elveszettek ezrei számára. Jézust várni és szentül élni ugyanazt jelenti. Sóvárogra kell várnunk Isten napját.

Jézust várni és szentül élni ugyanazt jelenti.

A kérdés tehát: Milyeneknek kell lennünk? A válasz egy kihívás: szentül és kegyesen, átalakult, megreformált életet kell élnünk, melyet betölt a Szentlélek ereje.

Miközben sóvárogra váró eljövételét, „gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit” (Zsolt 37:4). Amikor az Úr-

nak szenteljük magunkat, és azért imádkozunk, hogy személyes életünkben és az egyházban ébredés, reform menjen végbe, a Szentlélek cselekedni fog, és felkészít minket a késői esőre és az Úr közeli eljövételére. A Szentlélek bennünk lakozása által Jézus szentsége egyre láthatóbbá lesz Isten népe életében, és az emberek mindenhol vonzódni fognak maradékának egyházához, amikor a Krisztust várók életben meglátják a Szentlélek gyümölcseit.

Kérdések elmélkedésre és megbeszélésre:

1. A szentség megvalósításra váró feladat vagy ajándék?
2. Mely jellemvonások különböztetik meg Isten népét a többi embertől?

TED N. C. WILSON, a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának elnöke

A távozó nép – az érkező nép

Daniel Chirileanu

Hallgassátok meg a résztvevőkkel együtt A RABSZOLGÁK KÓRUSÁ-t G. Verdi Nabucco című operájából.

Napóleon egy zsinagóga mellett haladt el hadseregével, ahonnan egy ének hallatszott, mint egy mélységes siránkozás. Megkérdezte valakitől, hogy mi az, amit hall. Megtudta, hogy egy zsidó ének volt, és hogy a zsidók évszázadok óta siratják elvesztett hazájukat. Ennek hallatán Napóleon kijelentette: „Ha valaki ilyen sokáig siratja a hazáját, megérdemli, hogy visszakapja.”

137. Zsoltár: „Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezünk. A fűzfákra, közepette, oda függesztettük hárfáinkat, mert énekszóra nógattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg dalra, mondván: Énekeljete nekünk a Sion énekei közül! Hogyan énekelnök az Úrnak énekét idegen földön? Ha elfelejtkezem rólad, Jeruzsálem, felejtkezzék el rólam az én jobbkezem (legyek béna)! Nyelvem ragadjon az ínyembez (némuljak

meg), ha meg nem emlékezem rólad; ha nem Jeruzsálemet tekintem az én vigasságom fejének!”

Izrael népe két nagy rabszolgaságot élt át: az egyiptomi és a babiloni rabszolgaságot. Az egyiptomi rabszolgaságban, ha fiúnak születél, meg kellett halnod; ha a felügyelő úgy akarta, megölhetett. Az egyiptomi rabság egy Holocaust volt, a kivégzés egy módja, nem pedig a fennmaradás útja. Nem imádkozhattál, nem gyakorolhattad a vallásodat, nem beszélhettél, nem voltak jogaid. Letiportak.

A babiloni rabság teljesen más volt: ha képességeid lehetővé tették, szenátor vagy tanár válhatt belőled; ha volt eszed és voltak ötleteid, saját vállalkozást alapíthattál; a gyermekeket és fiatalokat bármelyik iskolába felvették; ha akartad, templomot építhettél (a babiloni rabságban alapították

a zsinagógákat). Babilonban stadiont, színházat bérelhettél szuper-hangversenyek megtartására (sőt nagyon is kedvelték az ilyen kezdeményezéseket). Lehetett saját bankod; lelkészeket vagy orvosokat képezhettél; szabad volt a tudás terjesztése. A babiloni szolgátságban majdnem mindent lehetett.

Képzeld el, hogy egy olyan helyen, ahol a jólét nagyobb, mint Kánaánban, amikor szinte végtelen a lehetőségek tárháza, megjelenik valaki egy ilyen furcsa üzenettel: *Emberek, a jövődőlés betelt, ideje hazatérnünk.*

Egy néhány 70 év feletti idősön kívül, akik még ismerték a régi énekeket, akik láncokba verve érkeztek Kánaánból Babilonba, akiknek elméjében még élt a lángokban égő város – egykori otthonuk – képe, már senki más nem tudta, miről van szó. Milyen otthon? Milyen jövődőlés? Milyen hazatérés?

Most, amikor még hátra van három részlet, és letudhatom a kölcsönt? Most, amikor a gyerekek államvizsgázni készül? Most, amikor saját televízióadón keresztül hirdethetem az evangéliumot? Most, amikor filmeket készítenek rólunk? Mi most *hazatérésről* beszélünk? Ezt kell tennünk most, ahelyett, hogy kihasználnánk a lehetőségeinket?

A távozók

Egyiptomból körülbelül kétfélmillió ember vonult ki, zsidók és egyiptomiak. Hívta őket Kánaán. A babiloni kivonulás több szakaszban történt, körülbelül 40 ezren távoztak. Miért? Nem nehéz megérteni. Egyiptomban minden percben félelem, fájdalom és szenvedés között éltek. Hogyne mennél szívesen az álmok országába egy kényszerrel, igazságtalansággal, kiközösítéssel és halállal fenyegető világból? Nem a Kánaán iránti vágy bírta őket távozásra, hanem az átkozott létezés rémálma. Bármilyen irány kívánatosabb volt, mint az Egyiptomban maradás kálváriája.

A Babilonból való kivonulás teljesen mást jelent: barátoktól való elválást, az üzleti ügyek lezárását, a ház eladását, az autó forgalomból való kivonását, lemondást a parlamenti mandátumról, a bank bezárását. Jeruzsálem a civilizáció kényelméről való lemondást és a romokhoz való visszatérést jelentette. Az önazonosság átértelmezésének és az újjáépítésnek a hatalmas munkáját. Attól a pillanattól csak hit által léphettek előre. Az a kevés, amijük a mindenről lemondás után maradt, a hosszú és bizonytalan úton rablók prédájává válhat. Ráadásul az a néhány idős, aki gyermekkorában még ismerte az *otthont*, már meglehetősen beszámíthatatlan, erőtelen és zsörtölődő.

Az érkezők

Furcsa a történelem! A kétmillió ember közül, aki elhagyta Egyiptomot, csak ketten léptek be Kánaánba, tehát egymillióból egy. (Elégedettek lennének, ha ez lenne az üdvözültek aránya? Nem hiszem.) A Babilonból távozó néhány tízezer mind megérkezett Jeruzsálembe. Világos: amikor csak a kényszer, a jövőtől való félelem hajt, útközben megállsz és hagymaveteményről, savanyúságról, füstölt húsról, semmiségekről álmodozol. De ha már Babilonból való távozásod előtt eldöntötted, hogy számodra semmi sem hasonlítható Isten – egyelőre láthatatlan, még ismeretlen és újjáépítésre váró – országához, akkor az úton semmi sem tud megállítani vagy visszafordítani.

A kérdés a következő: Milyen rabságból kell kijönnöm? Haza fogok érkezni?

Egy szövetség kihívásai

Van-e bátorságom *legnagyobb örömmel* nevezni a menyeyi Jeruzsálemet?

Hajlandó vagyok mindenről lemondani a Sion énekeiért, az Isten országáért és az Ő családjába való visszatérésemért?

Ha – akarva-akaratlanul – elfojtottuk magunkban a hazatérés reménységét, vágyát, izgalmát, bizonyos értelemben rokkantak vagyunk. Elnémulunk, amikor szóba jön Isten országának hirdetése. (Hogyan beszélhetsz valamiről, amiben már nem hiszel? Hogyan énekelhetsz valamiről, aminek a létezésében kételkedsz?) Tehetetlenek, nyomorékok vagyunk, amikor tenni kell valamit Isten országáért. Hogyan is lehet-

nénk másak, amikor még mindig a babiloni megvalósításkért küzdünk, amikor megrémít a gondolat, hogy minden javunkat fel kell váltanunk olyasmire, amit magunkkal vihetünk (szeretet, jellem)?

Ezen a héten szembe kell néznünk a kihívással: „Jöjjetek ki..., én népem! Szeretnék hazavinni.”

Kérdések elmélkedésre és megbeszélésre:

1. Hogyan viszonyulnál, ha most kellene „hazamennem”? Lelkesednél, örülnél vagy szomorkodnál, lázadoznál?
2. Milyen okokból utasíthatjuk vissza a Babilonból való távozást?
3. Mi az, ami ide köt? Sorolj fel néhány dolgot. Imádkozzunk mindannyian, és tegyük le Isten kezébe az akadályokat.

DANIEL CHIRILEANU,
ifjúsági osztályvezető, Román Unió

Egy boldog és békés nép

Gina Wahlen

MIKÉNT FORMÁLJA ÁT JÉZUS AZ ÉLETÜNKET?

Sok ember egy életen át keresi a boldogságot. Egyesek néha meg is találják, de alapjában véve rádöbbenünk, hogy az igazi, a mély és el nem múló boldogság nem függ tárgyaktól, körülményektől, sőt még emberektől sem, mert a tárgyak elkopnak, elromlanak, a körülmények megváltoznak, az emberek pedig csalódást okoznak vagy elhagynak (saját döntésük, a körülmények vagy elhalálozás folytán).

Egy boldog nép

Mint a reményesség népe, beismerjük, hogy boldogságunk egy nálunknál nagyobb Valakitől származik, egy olyan Személytől, aki „tegnap és ma és örökké ugyanaz” (Zsid 13:8). A Szentírás emlékeztet minket, hogy a boldogságot nem érhetjük el saját szükségleteink előtérbe helyezésével, hanem csak úgy, ha észrevesszük a körülöttünk élők szükségleteit, és segítünk rajtuk. „Az atyafíú szeretet maradjon meg. A vendég szeretetről el ne felejtkeztek... Emlékezzetek meg a foglyokról..., a gyötrődőkről... (Legyen) tisztességes mindenben a házasság... Fösvénység nélkül legyen a magatok vi-selete; elégedjete meg azzal, amitek van, mert Ő mondotta: *Nem hagyjak el, sem el nem távozom tőled.*” (Zsid 13:1-5)

A Biblia nagyon sok ígérete emlékeztet arra, hogy ha hiszünk Istenben, és terve szerint élünk, tartósan boldogok lehetünk. „Boldog, akinek segítsége a Jákób Istene, és remény-sége van az Úrban, az ő Istenében... Az Úr felegyenesíti a meggörnyedtetek; szereti az Úr az igazakat.” (Zsolt 146:5-8)

De mit teszünk, amikor boldogtalanság kísért, és erőt vesz rajtunk a csüggedés? Bizonyos próbák nagyon fájdalmasak lehetnek, de Jób könyve felhívja figyelmünket, hogy a szenvedés nem teheti tönkre a boldogságot. „Íme, boldog ember az, akit Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáld. Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak.” (Jób 5:17-18)

A valódi boldogság több pillanatnyi kellemes érzésnél. Tartós megelégedettséget és örömet jelent, mely annak tudatából fakad, hogy örök sorsunk egy fölöttünk álló Személytől függ. Nézzünk „a hitnek fejedelmére és bevezetőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsid 12:2).

Egy békés nép

Az emberek századok óta keresik a békét, és még mindig nem találták meg. Néhány évvel ezelőtt egy tanulmány rávilágított arra, hogy „az írott történelem 3530 éve alatt csak 286 békés esztendő volt, és mintegy 8000 békeszerződést kötöttek és szegtek meg.”¹ Az emberiség békétlen állapotát fokozza, hogy minden kultúrában vannak zaklatott életű családok és egyének. Amikor a válások, visszaélések, a szegénység, gyilkosságok, depressziós esetek és öngyilkosságok magas arányáról olvasunk, feltesszük a kérdést, hogy lehet-e még egyáltalán békességünk.

Egy szótár a következőképpen határozza meg a *békét*: „zaklatottságtól mentes állapot, nyugalom, megnyugvás”. A tanítványoknak a Galileai-tengeren töltött éjszakán nagy szükségük volt csendre és nyugalomra. Az elején azt hitték, hogy tapasztalt halászként egyedül is boldogulni fognak. Teljes erejükből forgatták az evezőlapátokat, küzdöttek a széllel és a hullámokkal, de hamarosan rádöbentek, hogy nincs menekvés számukra. Miközben saját megmentésükért harcoltak, megfélemltek Jézusról. A félelem leleplezte hitetlenségüket. Sötétség vette körül, víz borította el őket. Azt hitték, hogy már csak néhány másodperc választja el őket a halál-

1. The Personnel Journal, idézi *Today in the World*, 1988. június, 33. old., Moody Bible Institute.

tól. Akkor eszükbe jutott Jézus, aki aludt. Vajon nem érdeklí, hogy életük veszélyben forog? Tehetetlenségüket felismerve, így kiáltottak: „Uram, szabadíts meg, mert elveszünk!” (Mt 8:25)

Jézus békét ad

A béke Jézustól származik. Ő a „béke Fejedelme” (Ésa 9:6). Ezt a békét viszont, kortársaihoz hasonlóan, túl gyakran visszautasítjuk vagy félreértelmezzük. A zsidók századokat vártak, hogy a Messiás segítségével visszanyerjék a Dávid és Salamon korabeli gazdagságukat és hírnevüket.

Bár a második templom nem volt oly dicsőséges, mint a Salamoné, a zsidók kitartóan ismételték Aggeus próféta ígését: „Nagyobb lesz e második háznak dicsősége..., és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregeknek Ura” (Agg 2:9). De amikor eljött a békesség Ura, nem ismerték fel, mert mást tanított, mint amit hallani szerettek volna. Jézus nem arra bátorította őket, hogy harcoljanak ellenségeikkel, hanem hogy szeressék elnyomóikat, és imádkozzanak értük (Mt 5:44)

Jézus nem készítette őket a főhelyek keresésére, hanem ezt tanította: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenké között utolsó és mindenkének szolgálója” (Mk 9:35).

Jézus ahelyett, hogy gazdagodásukat sürgette volna, ilyen tanácsot adott nekik: „Adjátok el, amitek van, és adjatok alamizsnát” (Lk 12:33)

Jézus tudta, hogy a világ csak hamis békét, hamis reményt tud nyújtani, mely emberi erőn, tárgyakon és körülményeken alapul. Tudta, hogy a világ „békességet és biztonságot” ígér, helyett azonban „hirtelen veszedelem” jön (1Thess 5:3).

Jézus nem mondott olyat, hogy követőit soha nem éri baj. De megígérte, hogy velük lesz. „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14:27)

Jézus ajkáról gyakran elhangzott a „béke” szó. Lecsendesítette a vihart, betegeket gyógyított, megbocsátotta a bűnöket, kiűzte az ördögöket; az emberektől „békével” vált el.

A Biblia több mint 400 – a békével kapcsolatos – ígérést, áldást és köszöntést tartalmaz. „Az Úr megáldja népét békességgel”, mondja a zsoltáriró a 29. zsoltár 11. versében.

Mégis néha miért nincs békességünk, melyet az Úr annyira szeretne megadni? Vajon azért, mert nem hiszünk Jézusban, és nem vesszük észre a vihar idején?

„Sokan, akik Krisztus követőinek tartják magukat, aggodalmaskodnak és nyugtalankodnak, mert nem merik magukat Istenre bízni. Nem adják át magukat teljesen Neki, mert visszariadnak az ilyen átadás esetleges következményeitől. E nélkül viszont nem lelnek békességet.” (Ellen G. White, *A nagy Orvos lábnyomán*, 480–481. old.)

Amikor a tanítványokhoz hasonlóan megértjük, hogy erőfeszítéseink a béke elnyerésére mennyire hiábavalók, teljesen átadjuk magunkat Jézusnak, és megengedjük Neki, hogy békességével megáldjon.

Egy nép, amely dicsőíti Istent

Élt egyszer egy negyven éve béna ember. Miközben ott állt szomorúan a templom kapujában, találkozott Péterrel és

Jánossal, akik imádkozni jöttek. Az ember alamizsnát kért tőlük. De amit kapott, sokkal több volt annál, mint amit kérhetett vagy elgondolhatott volna (Ef 3:20).

Péter felemelte a jobb kezétől, és így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen nekem; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!” (Csel 3:6) „És azonnal megerősödének az ő lábai és bokái. És felszökvén, megállt és jár vala, és beméne övelük a templomba, járkálva-szökdelve és dicsérve az Istent.” (7-8. vers)

E sántához hasonlóan mi is képtelenek vagyunk járni a saját erőnkéből. Szükségünk van Jézus gyógyítására.

A reménység népét a boldogságnak (állandó meglepődöttség Krisztusban) és a békességnek (annak biztos tudata, hogy jövőnk Isten kezében van) kell jellemeznie, amely csakis Istentől származhat. A béke és boldogság együtt jár a reménységgel, amelyek örömmel töltik be életünket. Akkor énekkel dicsőítjük Istent, aki „hatalmasan cselekedett velünk” (Zsolt 126:3), és még nagyobb dolgokat fog véghezvinni népéért.

Kérdések elmélkedésre és megbeszélésre:

1. Miért nem tehetnek boldoggá minket az emberek és a tárgyak?
2. Néha miért nincs békességünk, melyet Jézus szeretne nekünk megadni?

GINA WAHLEN szabadfoglalkozású író, Silver Spring (Maryland, Egyesült Államok)

Az Isten ígéreteiben bízó nép

Miguel Luna

A legszebb ígéretek Teremtőnk és Megváltónk részéről kaptuk. Mint Isten népe, mint a reménység népe, bízunk ígéreteiben. Vizsgáljuk meg, hogy milyen okaink vannak erre.

Ábrahám élete bizonyítja, hogy Isten beváltja ígéreteit. Ábrahámot Isten hívta el, hogy nagy néppé legyen (iMóz 12:2-3). Második látomása után az Úr biztosította afelől, hogy lesz utóda. Akkor ő Eliézerre, szolgájára gondolt, de Isten ezt mondta: „Nem ő lesz a te örökösöd, hanem aki a te ágyéko-

ból származik, az lesz a te örökösöd” Az Úr kihívta sátrából, és így szólt: „Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; És monda néki: Így léssen a te magod. És hitt az Úrnak, és tulajdonítotték az őnéki igazságnak” (iMóz 15:4-6).

Amikor Isten harmadszor jelent meg Ábrahámnak, már 99 éves volt, és lehetetlennek látszott, hogy neki és Sárának gyermekük szülessen. Az Úr újból ígéretet tett:

„És megkötöm az én szövetségemet énközöttem és tekö-zötted: és felette igen megsokasítlak téged” (1Móz 17:2). Ezzel az alkalommal Isten biztosította őt afelől, hogy nagy nemzetté teszi, és utódai örökké Kánaánban uralkodnak majd (1Móz 17:6-7). 25 év várakozás után végül „akképpen cselekedett Sárával, amiképpen szólott vala” (1Móz 21:1).

Isten megígérte Ábrahámnak, hogy leszármazottai 400 évig tartó elnyomás után birtokolni fogják a Kánaánt. „És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem az övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig” (1Móz 15:13). Ez az ígélet beteljesedett. A kivonulás idejében Mózes ezt írta: „Az Izrael fiainak lakása pedig amíg Egyiptomban laktak, négyszázharminc esztendő vala. És lón a négyszázharminc esztendő végén, lón pedig ugyanazon napon, hogy az Úrnak minden serege kijöve Egyiptomnak földéről” (2Móz 12:40-41).

Miután Izrael bevonult az ígélet földjére, Józsué kijelentette: „Tudjátok meg azért teljes szívetek és teljes lelketek szerint, hogy egy szó sem esett el mindama jó szóból, amelyet az Úr, a ti Istenetek szólott vala felőletek. Minden betelt rajtatok, egy szó sem esett el azokból!” (Józs 23:14).

Az izraeliták *engedetlenségük* folytán részesültek a szövetség átkából, és a babiloni uralom ideje alatt Júda száműzetésbe került. Jeremiás próféta kijelentése alapján Júda 70 éven át lesz fogoly Babilonban. A következő levelet küldte a raboskodó zsidóknak: „Mert ezt mondja az Úr: Mihelyt betelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket, és betöltöm rajtatok az én jó szómat, hogy visszahozzalak titeket e helyre. Mert én tudom az én gondolatimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek.” (Jer 29:10-11) A 70 év után Círus perzsa király rendelete lehetővé tette a nép visszatérését az országba, valamint Jeruzsálem falainak és templomának helyreállítását, „hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde” (2Krón 36:21).

Isten ígéretei biztosak

A Szentírás legszebb ígéretei a Messiás eljövételéről szólnak. Keresztelő János tanítványai ezt kérdezték Jézustól: „Te vagy az, aki eljövendő, vagy mást várjunk?” Jézus így válaszolt: „Menjetek el, és jelentsétek Jánosnak, amiket hallotok és láttok: a vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak, és a siketek hallanak; a halottak feltámadnak és a szegényeknek evangélium hirdettetik” (Mt 11:3-5). Emlékezetes maradt, ahogyan János munkájáról szólta: „A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt. Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak vala” (Mt 11:12-13). Jézus rámutatott arra, hogy Keresztelő János előkészítette számára az utat. Ezt mondta: „És, ha meg akarjátok érteni, Illyés ő, aki eljövendő vala” (Mt 11:14).

Jézus szavaiból megérthetjük, hogy Illyés próféta, akiről Malakiás könyve szól, nem más, mint Keresztelő János, aki a Messiás eljövételét és a királyság megalapítását hirdeti (Mal 4:5). A Bibliában ígérek sorozata található a megváltási tervre vonatkozóan, melynek csúcspontját Jézus eljövele

képezi. „És mondván: Betelt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.” (Mk 1:15). Ezek a szavak Isten ígéreteinek teljességét igazolták. Jézus Krisztus éppen a meghatározott időpontban jött el (Dán 9:25-27; Gal 4:4).

Ugyanakkor Jézusban beteljesedtek az Ótestamentum jelképei és jövendölései is. Filep ezt mondta Nátánaélnak: „Aki felől írt Mózes a törvényben és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát.” (Jn 1:46). Jézus volt a „Próféta”, akiről Mózes szólt (5Móz 18:15). Jézus ezt mondta a zsidó vezetőknek: „Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő” (Jn 5:46, Jn 7:40). Feltámadása után megmagyarázta tanítványainak: „Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, amik megírtak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zoltároknak énefelőlem” (Lk 24:44). Jézus eljövele bizonyítja, hogy hihetünk Isten ígéreteiben.

Ígéreteken alapuló remény

Jézus életével és munkájával megalapította Isten kegyelmének országát. A megváltás hamarosan lezárul a dicsőség országának eljövételével. Gecsemáné kertjében elmondott imájában beszél az örök életről (Jn 17:3), amely akkor válik lehetségessé, ha már *most* Isten országának idejében élünk.

Megígérte tanítványainak, amit nekünk is megígér: „Ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:3). Ez tehát a reménység üzenete azok számára, akik hisznek benne. „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre. Bizony, bizony, mondom néktek, hogy eljön az idő, és az *most* vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek.” (Jn 5:24-25)

Erről a feltámadásról szól a következő jövendölés is: „És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felszerkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra” (Dán 12:2). Ugyanezt a gondolatot előlegezi Ésaia is: „Megelevenednek halottaid, és holttesteim fölkelnek” (Ésa 26:19).

Most együtt várjuk „ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését” (Tit 2:13). Bízhatunk ígéreteiben.

Isten eddig beváltotta ígéreteit. Tehát bizonyosak lehetünk abban, hogy az is teljeseedik, ami még hátra van.

Kérdések elmélkedésre és megbeszélésre:

1. A Biblia melyik ígérete lelkesít a legjobban? Miért?
2. Milyen kapcsolat létezik a reménység és Isten ígéretei között?

MIGUEL LUNA, az Ázsiai-csendes-óceáni Divízió
Lelkészegyesületének igazgatója, Koreai Köztársaság

Egy nép, amely rendelkezik a Szentlélek erejével

Erton Carlos Kohler

Isten arra hívott el minket, hogy tanúi legyünk, reményiséget nyújtsunk a világnak, megmutassuk szeretetét az emberek iránt, és hirdessük visszajövetelét. Ez a mi küldetésünk.

De amikor belegondolunk a megbízás nagyságába, első szavunk ez: „Lehetetlen!”

Vessünk egy pillantást küldetésünkre, amelyet meg kell valósítanunk a világ legnagyobb városaiban. Sao Paulo (Brazília) lakossága körülbelül 18,8 millió, melyből csupán 68 ezren adventisták. Tokyóban (Japán) 35,6 millióan laknak, az adventisták száma 2 820. New York-ban 19 millió ember él, amiből 37 897 az adventista. Mexikó városban 23,5 millió ember és 53 093 adventista él. Mumbai (India) lakossága 18,9 millió, ebből körülbelül tízezer adventisták.

A felsorolás itt nem ér véget.

Hatalmas küldetés! Ha világviszonylatban gondolkodunk, még nagyobb aggodalom tölt el minket. A világ népessége 6,8 milliárd, melyből 16 millióan adventisták.

Megfogalmazódik a kérdés: Hogyan tudunk ilyen sok emberért dolgozni, ha csak ennyien vagyunk?

Az egyetlen, amiben bízhatunk, hogy Isten megteheti azt, ami nálunk, embereknél lehetetlen. Ha arra alapoznánk, amit mi vagyunk képesek megtenni, a mű nem fejeződhetne be. Mégis az a hivatásunk, hogy véghezvigyük. De hogyan? Nézzük meg, mit tettek az első keresztyének.

Az egyház először csak nagyon kis létszámú volt, és a 12 apostol irányította. A keresztyéneknek az volt a feladatuk, hogy 200 millió emberhez elvigyék az evangéliumot. Alig 50 év alatt a kereszténység elterjedt az akkori ismert világban, és olyan erőteljes fejlődésnek indult, hogy a Római Birodalom nem hagyhatta figyelmen kívül.

A siker titka

Sikerük titkáról Csel 1:8 versében olvashatunk: „Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a Földnek mind végső határáig.” Egy kis, jelentéktelen és befolyás nélküli emberekből álló csoport erőt kapott a Szentlélektől egy olyan munkához, amit emberileg lehetetlen volt bevégezni. Ez pedig azért történhetett meg, mert „Isten korlátlanul fel tudja használni azt az embert, aki énjét megtagadva szabad teret enged szívében a Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szentelt életet él” (Ellen G. White, *A nagy Orvos lábnyomán*).

A Szentlélek állt a folyamatosan fejlődő egyház életének és küldetésének középpontjában. Az egyházat jobban foglalkoztatta a Szentlélek erejének megnyilvánulása, mint a természetét boncolgató spekulációk. Az Újtestamentumban a férfiak és nők számára a Szentlélek nem hitelvet, hanem megtapasztalást jelentett. Nem arról próbálták meggyőzni az embereket, hogy higgyenek a Szentlélekben, hanem hogy fogadják el a Szentlelket.

Nekünk is vágnunk kell arra, hogy megkapjuk ezt az Erőt, hogy hirdethessük Megváltónk közeli megjelenését az ég felhőin (Mt 24:14). Az első tanítványokhoz hasonlóan, mi is erőtlene vagyunk e megbízás teljesítésére. De a Szent-

lélek minket is ugyanúgy megerősíthet, mint őket. Az egyetlen feltétel, hogy egyszer s mindenkorra, visszatartás nélkül felajánljuk magunkat az Úrnak. Ellen White kijelenti: „Sátán semmitől sem tart jobban, mint attól, hogy Isten népe megtisztítja az utat az akadályoktól, és Isten kiárasztja Szentlélkét” (*Üzenet az ifúságnak*, 133. old.).

A Szentlélek akkor fog kiáradni, amikor bevalljuk bűneinket, és cselekvő módon részt veszünk az egyház missziójában. Ezért hát ne panaszkodjunk többé, hogy nehéz a küldetésünk, és az embereket nem érdekli az evangélium! Menjünk el hozzájuk, és teljesítsük küldetésünket!

Gondoljátok, hogy a Szentlélek kitöltetése megtörténhet most? Általában azt gondoljuk, hogy ez az esemény valamikor a jövőben, egy meghatározatlan időpontban fog bekövetkezni. Az igazság az, hogy a társadalmi és erkölcsi romlottság, az erőszak terjedése és a vallásos zűrzavar egyöntetűen jelzik, hogy Isten kész megláttatni velünk a késői eső gyümölcseit. Adventisták ezrei az egész világon dolgoznak a Szentlélek erejével, és hihetetlen tapasztalatokat élnek át. Ez az erő már aktív, és bárki rendelkezésére áll, aki szeretne részt venni a reménység küldetésének megvalósításában.

Akkor megláthatjuk, hogy ami lehetetlennek tűnt, valósággá válik. Pünkösdkor 120 ember kérte a Szentlélek erejét, és amikor a Szentlélek rájuk szállt, 300-an elfogadták Jézust. Ezután a tagok száma folyamatosan növekedett (Csel 5:14, 6:7, 9:31, 12:24). Mit tehet a Szentlélek ma az egyházért?

Valaki egyszer megkérdezte Moodyt, a 19. század legnagyobb evangélistáját, miért van szüksége arra, hogy a Szentlélek állandóan betöltse. Moody ezt válaszolta: „Mert törött edény vagyok”. Ez a titok: azért kapjuk, hogy továbbadjuk. Többet kellene adnunk abból, amink van, azoknak, akiknek szükségük van az üdvösségre. Ennek következményeként pedig többet fogunk kapni, mint amennyit adtunk.

Jól szemlélteti ezt a gondolatot a tűz, amely pünkösdkor a Szentlélek kiáradását kísérte. A tűz megtisztít, világít, ragyog, melegít és gyorsan terjed. Isten azt szeretné, ha egyfajta

lelki „üzemanyag” lennénk. Ez Isten válasza az elhidegülésre, amely jellemzi világunkat. Egyszer megkérdezték John Wesley-t, hogyan győzheti meg egy prédikátor az embereket, hogy jöjjenek és hallgassák az evangéliumot. Frappáns választ adott: „Ha a prédikátor ég, az emberek eljönnek, hogy lássák a tüzet.”

Ha a tűz kialszik

Ellen White rámutatott, hogy mi történne akkor, ha ez a tűz átterjedne az egész egyházra: „Éjszakai látásaimban elvonult előttem az Isten egyházában megkezdődött reformmozgalom képe. Sokan dicsőítették Istent. A betegek meggyógyultak, és sok csoda történt. A közbenjárás lelkülete uralkodott, mint pünkösöd napjaiban. Láttam, amint emberek százezrei családokat látogattak, megnyitva előttük Isten Igéjét. A szíveket meggyőzte a Szentlélek, és valódi megtérések történtek. Mindenhol ajtók nyíltak az igazság hirdetésére. Úgy tűnt, hogy a világot elárasztotta a menny befolyása.” (*Egészségügyi tanácsok*, 580. old.)

A küldetés befejezésre vár. Elérkezett a pillanat, hogy hirdessük a világnak a reménységet, amiben mi is hiszünk. A Szentlélek ígérete és a késői eső valósága rendelkezésünkre áll. Fogadjuk el, és menjünk előre az Úr nevében.

Kérdések elmélkedésre és megbeszélésre:

1. Lehetséges, hogy ma megteljünk Szentlélekkel, vagy meg kell várnunk a késői esőt?
2. Mit jelent, hogy „a Szentlélek betölt minket”? Milyen lesz az életünk, amikor telve leszünk Szentlélekkel?
3. Jelen pillanatban mi az egyház legnagyobb szükséglete?

ERTON CARLOS KOHLER,
a Dél-amerikai Divízió elnöke, Brazília

Egy **szent** és **tökéletes** nép

Chantal J. Klingbeil

KÜLDETÉSÜNK AZ, HOGY VISSZATÜKRÖZZÜK JÉZUS KÉPÉT.

Ádámot és Évát Isten a saját képére teremtette (1Móz 1:27), és az Éden kertjébe helyezte. Isten „nem öntötte az embert végleges formába”; azt akarta, hogy növekedjen és fejlődjön. Ádám és Éva feladata a kert gondozása és a benne levő csodálatos dolgok felfedezése volt. Egymással és Istennel való kapcsolatuknak egyre szorosabbá kellett volna válnia.

Mindezt sajnós elrontotta a bűn. Ádám és Éva helytelen döntésének következménye az egész Világegyetemre kihatott. Attól a pillanattól, hogy ettek a tiltott gyümölcsből, megszűnt a növekedés és a fejlődés. Kapcsolatuk egymással megromlott, elszakadtak Istentől. Életüket megtörte a halál (1Móz 2:17). Áthágták Isten törvényét, amely biztosította fejlődésük és kiteljesedésük szabadságát. Bukott állapotba kerültek, és elcsüggedtek.

A történet hatására már egyetlen ember – aki erre a bolygóra született – sem tükrözhetette vissza tökéletesen Isten képét. Az emberek rövid életét az elkeseredettség és hiábavalóság érzése uralta egy megosztott és összhang nélküli világban. Néha felbukkant valaki, akinek valamilyen szinten sikerült megvalósítania Istentől kapott lehetőségeit, de még a legtehetségesebbek is alig tudták kiaknázni képességeiket, mielőtt még a halál elragadta volna őket. Isten nélkül az emberek szabadok voltak – szabadok a szeretet törvénye alól, amely fenntartja az Univerzum egységét, szabadok a lehetőség alól, hogy felfedezhessék Istentől nyert képességeiket. Az önzés, az indulatok, végül pedig a halál rabszolgáivá váltak.

Szabadulás

De „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Szerető Istenünk nem hagyott elveszni minket. Elküldte Fiát a Földre, hogy éljen és meghaljon értünk. Még van esélyünk a döntésre,

mely Ádámnak és Évának is megadatott, hogy visszatérjünk a Világegyetem kezdeti összhangjához. Amikor elfogadjuk Jézust személyes Megváltónknak, Isten elé állhatunk hibátlanul, mintha sohasem vétkeztünk volna.

A Biblia ezt a tapasztalatot „újjászületés”-nek nevezi. Csak Jézus személyes Megváltóként való elfogadása eredményez jó kapcsolatot Istennel, és készít fel a menny számára. Ez jelent reménységet a lelkünknek. Jézus halála minden bűnünket eltörölte. Most előttünk áll a lehetőség, hogy a mennybe jusunk, együtt éljünk a szent lényekkel, és Istennel közvetlenül beszélgessünk. A reménység népe az a nép, amely Krisztusba vetett hite által megigazult.

Üzleti család

Mindannyian találkoztunk már olyan reklámmal, melyen nagy betűkkel az állt, hogy „ingyen”, de alatta volt egy apró betűs szöveg, melyből kiderül, hogy az adott termék vagy szolgáltatás csak akkor ingyenes, ha valamit teszünk, vagy vásárolunk mellé még egy terméket. Egy kis számításal megállapíthatjuk, hogy az a bizonyos dolog egyáltalán nincs ingyen. Valószínű, hogy ez még inkább gyanakvóbbá tesz minket, amikor az örök élet ajándékáról hallunk. De ez az ajándék nem egy üzleti család. Teljesen ingyen van. Mindössze annyit kell tennünk, hogy elfogadjunk egy cserét: hogy átadjuk bűnös életünket cserébe az Ő tökéletes életéért. Semmit sem kell tennünk, hogy elnyerjük a menyegyet. Jézusnak köszönhetően miénk lehet a megbocsátás és az örök élet. Ez igazán jó hír!

Valószínű, hogy sokan óvakodnak élni a Krisztus által nyert szabadsággal, attól való félelmükben, hogy ezáltal lenézik az árat, amibe került. De az a tény, hogy ingyen kapjuk, nem jelenti, hogy Jézus ajándéka értéktelen lenne. „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Bárányén, a Krisztusén.” (1Pt 1:18-19).

Egy közmondás szerint a megszokás lenézéshez vezet. Isten tudja, hogy nem vagyunk képesek ehhez az ajándékhoz valódi értéke szerint viszonyulni, ezért több módszert is létrehozott, amivel segíthet legyőznünk ezt a hajlamot. Az egyik ilyen módszer a szentségre való elhívás. 2Móz

22:31 versében Isten ezt mondja: „Szent emberek legyetek énelőttem”. Amikor belenézünk Isten jellemének tükrébe, vagyis a törvénybe, úgy érezzük magunkat, mint Jósias király, amikor a templom javításakor megtalálta a Szentírás egy részét. Tudomást szerezve a szent tekercek tartalmáról, megszagatta ruháit (2Kir 22:11). Amikor törvényébe nézünk, észrevesszük, hogy milyen távol vagyunk az isteni eszményképtől. Rájövünk, hogy teljesen méltatlanok vagyunk a mennybe jutásra, és hálásabbaknak kellene lennünk Jézus áldozatáért.

Legyetek szentek!

Szabadok vagyunk, tehát. Mihez kezdünk ezzel a szabadsággal? A zsidók több száz évig éltek rabszolgasorsban Egyiptom földjén, míg szabadokká váltak. Miközben szemtanúi voltak, ahogyan a tenger elnyelte az egyiptomi katonákat, kezdték megérteni, hogy végre megszabadultak a rabszolgaságból, amiben születtek és mindezidáig éltek. Mihez kezdenek most ezzel a szabadsággal? Többé már senki sem akadályozta meg őket, hogy kövessék a felhőt a Sinai hegyig, ahol Isten kinyilatkoztatta magát nekik a szeretet Törvényében, mely által fenntartja a Világegyetemet. A zsidók Isten választott népe voltak, akiket kiszabadított Egyiptomból. Szent néppé kellett válniuk.

A „szent” szóról valószínűleg egy templom jut eszünkbe, vagy néhány jámbor ember, akik magányban, a világtól elszigetelten élnek. Ez a szó azonban teljesen mást jelent. Héberül a „szent” szó értelme: „különleges célra elkülönített”.

Más szóval, Isten azt kérte népétől, hogy legyen *egyedi, különleges*. Jó ötletnek tűnik egyedinek és különlegesnek lenni egy olyan világban, amely a tömegtermelésre és a tömegszórakozásra helyezi a hangsúlyt, nem igaz?

Isten időt adott nekik, hogy újra felfedezzék a különleges célt, ami meghatározta egyéni és közösségi létezésüket. Az volt a vágya, hogy a zsidók visszatérjenek az eredeti édeni tervhez. De több száz év raboskodás után nem voltak képesek felfogni, hogy mit is kell tenniük. Isten segítségképpen felvázolta előttük tervét: „Íme, ezért alkottalak titeket, és ilyenekké kell válnotok.” Ez a vázlat magában foglalta a Sinai hegyen kiadott szabályokat és előírásokat, egy olyan törvény formájában, melynek segítségével a zsidók megérthették, mit jelent szentnek – különlegesnek, egyedinek és egyeknek – lenniük. Számukra a szentséget az jelentette, hogy Isten sátora a táborukban volt. Az, hogy Isten ott volt közöttük, nem azt mutatta, hogy Isten leereszkedett szintjükre, hanem hogy őket, egykor rabszolgákat, a Mindenható fiaként és leányaiként kezeli.

Szent élet

Tehát szabadok vagyunk! A reménység népe szabad! Az Úr imádságában ez áll: „Jöjjön el a Te országod” (Mt 6:10). Megvan az előjogunk, hogy országát hirdessük, miközben Isten visszaállítja képét bennünk. A helyreállítás folyamata elkezdődött. Isten kezdeményezett először, és megújította kapcsolatát velünk. Most arra vágyik, hogy helyreállítsa emberközi kapcsolatainkat. Amikor elkezdünk szentül élni, már nem tarthatunk lépést a világgal. A reménység zárándokai vagyunk, és igyekszünk bemutatni az embereknek, mit jelent Istent teljes szívből és minden erőnkben, és embertársainkat, mint önmagunkat szeretni.

Sátán természetesen megpróbál távol tartani minket a szentségtől. Felhasználja az embereket és a körülményeket, hogy megakadályozzon azzá lennünk, amivé Isten teremtett minket. Míg e világon élünk, magunkban hordozzuk régi természetünket. Naponta meg kell hoznunk a döntést, hogy tápláljuk újjászületett természetünket, és éhezteszük régi és bűnös természetünket. A megszentelődés egy folyamat. A jó hír azonban az, hogy a megszentelődés több, mint egy rendszabály betartása, ahogyan ezt Krisztus is tanította. A megszentelődés növekedést jelent. Azt jelenti, hogy újból

hűségesek leszünk Istenhez, hogy másképp gondolkodunk, másképp cselekszünk, másfajta kapcsolatokat ápolunk.

A megszentelődés nem egy egysíkú állapot, hanem az éretté válás folyamata. Amint az alma tökéletes lehet fejlődésének minden szakaszában – a virágzástól a gyümölcsé válásig – ugyanilyen a mi növekedésünk is a Krisztusban. A zsidók számára a pusztai tapasztalat egy leckét jelentett a szentség gyakorlására az élet minden területén; ugyanúgy mi is megtanulhatjuk, hogy a nap minden szakában gyakoroljuk a szentséget, és Isten jelenlétében éljünk.

A szentség háttérben létező erő

Egyesek szerint a keresztyéni életben Istennek és az embernek megvan a maga különálló része, és Jézus rendelkezésünkre bocsát néhány dolgot, melyekre nekünk vigyáznunk kell. Úgy gondolják, hogy Jézus meghalt érettük, de miután újjászülettek, meg kell tenniük a maguk részét, vagyis el kell érniük egy bizonyos szintet a szentségben, hogy a mennybe juthassanak. Pál apostol azonban nem ezt állítja: „Azért, amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne, meggyökerezvén és tovább épülvén Őbenne, és erősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővelkedvén hálaadással.” (Kol 2:6-7) Az „amiképpen vettétek” szavak segítenek megértenünk, hogy a szentséget ugyanúgy kapjuk, mint az üdvösséget. Isten üdvösségünkért munkálkodott, a Szentlélek átalakulásunkat munkálja. A mi részünk a hajlandóság és együttműködés.

Elfogadtad Jézust személyes Megváltódnak? Akkor azt jelenti, hogy szabad vagy, bűneid eltöröltettek, és új életben jársz. Szabadságod azt jelenti, hogy azzá válhatsz, amivé Isten teremtett téged. Isten a saját képére alkotott; most szabad vagy visszatükrözni az Ő képét. A mi rendeltetésünk, hogy visszatükrözzük Jézus képét. Mit jelent ez pontosabban? „Isten eszménye gyermekei számára magasabb, mint a legnagyobb emberi elgondolás. A kegyesség – Istenhez való hasonlatosság – a cél, amit el kell érniük.” (Ellen G. White, *Nevelés*, 18. old.) Ez a reménység népének végső rendeltetése. Legyen ez a mi célunk is mostantól fogva!

Kérdések elmélkedésre és megbeszélésre:

1. A szentség, lényegét tekintve, negatív (bizonyos életvitelről való lemondást feltételez) vagy pozitív?
2. Manapság milyen egy „szent” férfi vagy egy „szent” nő?
3. Milyen kapcsolat létezik a megszentelődés és az Istentől kapott lehetőségeink kiaknázása között?

CHANTAL J. KLINGBEIL, író, Silver Spring
(Maryland, Egyesült Államok)

Egy nép, amely teljesen átadta magát Jézusnak

G. Edward Reid

MIT TESZÜNK AZ ISTENTŐL KAPOTT ÁLDÁSOKKAL?

Az orvosok a 19. század végén még tudománytalan módszereket alkalmaztak a gyógyításban.

Érvágást végeztek a lázas betegeknél, és a dohányzást javasolták a tüdőproblémáktól szenvedőknek. Ellen White megjegyezte: „Ismertem egy asszonyt, akinek az orvos a dohányzást javasolta asztmája kezelésére. Minden jel szerint már régóta buzgó keresztény volt, de annyira rászokott a dohányzásra, hogy amikor azt tanácsolták, hogy hagyja abba, mivel egészségtelen szokás, ezt mereven elutasította, mondván:

Ha választanom kell a pipám és a menny között, én a pipát választom. Ez az asszony szavakba is öntötte, amit sokan a tetteikkel fejeznek ki” (Ellen G. White: Mértékletesség, 63. old.).

Az önátadás fontossága

A reménység népe átadta magát Jézusnak. Mit jelent ez pontosan?

A nagy küzdelem témaköre a megváltás történetének középpontját képezi, és bemutatja a teljes képet. Attól a naptól, hogy Isten kiűzte Ádámot és Évát az Éden kertjéből, az Úr minden beavatkozásával az emberiség megmentésén munkálkodott. Irántunk tanúsított szeretete arra késztet, hogy meghajoljunk bölcsesége és akarata előtt jelenlegi életünk minőségét és az örök élet reményét illetően.

A Bibliában az áll, hogy „*Kezdetben teremté Isten a mennyet és a földet*” (1Mózes 1:1). Valójában „*minden őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett*” (János 1:3). Amikor megértjük, hogy e Földnek Isten a Teremtője és Tulajdonosa, akkor valóban tisztán tudjuk látni szerepünket, mint akik gondot viselünk országának javairól. Tehát a keresztény célja az, hogy az Istentől kapott erőforrásokkal visszajövetelég sáfárkodjon, országa javát munkálva.

Mint az agyag a fazekas kezében

A proféták üzenetének lényege így összegezhető: „Ha engedelmeskedtek, áldásban részesültök, de ha nem engedelmeskedtek, szenvedni fogtok”. Ez nem is annyira az üdvösségre vonatkozik, mint inkább az élet minőségére. Isten elsősorban a mi javunkat tartja szem előtt, és nem ügyének vagy egyházának hasznát. Az „átadás” szó nem fordul elő túl gyakran a Bibliában, de maga az elv számtalanszor előbukkan. Azt olvassuk, hogy szeretnünk kell az Urat teljes szívünkkel, elménkkel és lelkünkkel (Mt 22:37). A Biblia más helyen a fazekas és az agyag képét használja az átadás szemléltetésére (Ésa 64:7; Jer 18:4-6). Ha azt akarjuk, hogy valami jó alakuljon ki az életünkkel, engednünk kell, hogy a nagy Fazekas átformálja minket.

Az elrejtett kincs

Mt 13:44 röviden összegzi, hogy mit jelent követni Jézust: „Hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincsbe, amelyet megtalálván az ember, elrejté azt; és afelett való örömeben elmegy és eladván mindenét amije van, megveszi azt a szántóföldet”.

Az ószövetségi időkben a gazdagok gyakran a földbe rejtették kincseiket. De tolvajok és rablók is akadtak bőven. Ezenkívül, amikor új uralkodó került a trónra, általában nagy adókat követelt a gazdagoktól. Izráel szomszédai gyakran betörték az országba és elvették javaikat és a termést. Néha az is megtörtént, hogy valaki művelni kezdte a földet, melybe a kincset rejtették. Szántás közben az eke egyszer csak beakadt egy elásott tárgyba. A férfi megállítja az ökröket, majd négykézlábra ereszkedve nézegeti, mit is talált. Letisztítja róla a földet, és meglátja a kincset. Mindjárt gyanítja, hogy a föld tulajdonosa valószínűleg nem tud a kincs létezéséről. A szabály az volt, hogy akié a föld, azé a kincs. Ettől kezdve gondolatai csak a kincs körül forognak. Legnagyobb álma a kincs megszerzése. Elhatározza, hogy eladja mindenét, és megveszi a földet. A helyzet hasonlít a megtérés folyamatához, amikor a szívben változás történik. Egészen másképp látja az életet!

A rokonai és barátai talán azt gondolják róla, hogy elment a józan esze. De ő jól tudja, miért teszi ezt. Mindenét odaadta a kincset rejtő földterületért! Semmije sem maradt, ami azelőtt az övé volt, a terület ára azonban elenyésző a megszerzett kincs értéke mellett.

Ez a kincs Jézus és a megváltási terv. Földi kincseink befektetése az Isten országába a költség-nyereség arányának szerint történik. Természetesen, meg kell fizetnünk az árat, de azt messze felülmúlja a nyereség nagysága! Ezért semmilyen öröm sem hasonlítható az átadás öröméhez. A vers kulcsszava az „öröm”. „Afelett való örömeben” elment, és mindenét eladta. Teljesen hatalmába kerítette az öröm.

Krisztus célja ezzel a példával, hogy „érzékeltesse velünk a lelki dolgok értékét. A férfi a világi kincs megszerzéséért kész volt odaadni mindenét, mennyivel többet

kellene tehát szívesen feláldoznunk a felbecsülhetetlen értékű mennyei kincsért” (Ellen G. White: *That I May Know Him*, 58. old.).

Ez valóban áldozatot jelent?

Miről kell lemondanunk, hogy a menny és az örök élet birtokába jussunk? „Jézus nem kíván olyasmit az embertől, ami valódi áldozatnak nevezhető, mert bármiről is kellene lemondanunk, jobban járunk nélküle, mint vele” (E. G. White: *Tanácsok a keresztényi életvitelhez*, 300. old.).

Nem nehéz megérteni, hogy mit is jelent az átadás és lemondás; ez egy életforma. Íme, egy munkaterv: „Minden reggel első dolgok legyen felajánlani magatokat! Így imádkozzatok: Fogadj el, Uram, a te tulajdonodnak! Összes tervemet a lábaidhoz teszem. Használj fel ma is szolgálatodra! Maradj velem, s engeddd, hogy minden munkámat tebenned végezzem!... Összes terveteket neki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok,

ahogy gondviselése akarja” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, 52. old.).

Aki Jézus ereje által felkészül a mennyre, abban reménység él. Ez abban is megnyilvánul, ahogyan az Úrtól kapott áldásokat kezeli. Hitélete során kiegyensúlyozottan él Isten drága ajándékaival.

Kérdések elmélkedésre és megbeszélésre:

1. Mit jelent átadnunk magunkat Jézusnak?
2. Az ember, aki rátalált a kincsrre, mindenét eladta, mégis örült. Hogyan lehetséges ez?

G. EDWARD REID, az Észak-amerikai Divízió Sáfársági osztályvezetője. (Silver Spring, Maryland, Egyesült Államok)

Egy nép, amely a végsőkéig kitart

Douglas Jacobs

JÉZUS A HITÜNK SZERZŐJE ÉS BEVÉGZŐJE

David Horton jól tudja, mit jelent a végsőkéig kitartani. 1991-ben az Egyesült Államok keleti részén, az Appalach hegységben 3 505 km-t rekordidő (52 nap) alatt futott végig. Naponta átlagban 64 km-t tett meg. De kora előhaladtával még ő sem őrizheti meg ugyanolyan szinten állóképességét. A 60 éves férfi nemrég lemondott egy 781 km-es távfutásról, mert a karja, a keze és a lába dagadni kezdett.

Valószínűleg meg sem közelíthetjük Horton rekordjait, azt azonban sokan tudják, hogyan gyengül az ember kitartása, amint öregszik. De nem a korosodás az egyetlen elenségünk, és nem az atlétagyakorlatok jelentik az egyetlen módját, hogy kitartásunkat lemérjük. Mindannyian tudjuk, milyen nehéz a végsőkéig kitartani. Amikor ruhát varrunk, földet szántunk, szakdolgozatot vagy jelentést írunk, az utolsó száz méteren belefáradunk. Nehéz állandó szinten tartanunk a kezdeti lendületet és a munkánk ritmusát.

A hetednapos adventisták több mint 150 éve várják Jézus visszatérését. Hogyan őrizhetjük meg lelkesedésünket és kitartásunkat Jézus visszajövetelének hirdetésében? Hogyan lehetünk kitartó nép? Isten utolsó időben élő népének egyik jellemzője a szentek állhatatossága (Jel 14:12). Hitük próbára lesz téve, de ők mindvégig kitartanak.

Zsid 12:1 arra emlékeztet, hogy nem vagyunk egyedül a hit útján: „Annak okáért... kiket a bizonyosságoknak... nagy fellege vesz körül” – olyan férfiak és nők, akiknek az Isten ígéreteibe vetett hite ma minket is lelkesíthet.

Joy Chen családja nagyrabecsülte a bölcsességet. Apja és nagyapja tanult emberek voltak, ő maga is magasan képzett, az oktatást nagyra tartó asszony volt. Temetésén a fia, Tony, a gyászbeszédben felidézte, hogyan tanította gyermekeit és unokáit az ötezer éves kínai kultúra örökségének tisztelésére. Arra törekedett, hogy családjának története gyermekeit is tanulmányaik befejezésére és értékrendjük, valamint tudásuk továbbadására készítse.

Zsid 11. fejezetében arról olvasunk, hogy hitcsaládunk története több mint hatezer éves. Olyan hősookról esik szó, mint Ábel, Énókh, Noé, Ábrahám, Izsák, Jákób és Mózes, de megismerhetünk egyszerű embereket is, mint Ráháb, Geleon és Bárák. Hitüket mindvégig megőrizték. Példájuk arra készlet, hogy „kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért” (Zsid 12:1). Hogyan is tudtak mindvégig kitartani a hit

versenyfutásában? Mi hogyan tudunk mindvégig kitartani a versenyben, és hogyan válhatunk állhatatos néppé? Zsid 12: 1-2 verseiből megtudjuk, hogy a keresztény kitartásához két dologra van szükségünk:

(1) félre kell tennünk minden akadályt és bűnt;

(2) Jézusra kell néznünk: „Annak okáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért. Nézzvén a hitnek fejedelmére és bevezetőjére Jézusra”.

Az atléták minden felesleges ruhadarabot levetnek, hogy testsúlyukat csökkentsék. Mindent elkerülnek, ami akadályt jelent a győzelem elérésében. Meg kell szabadulnunk mindentől – legyen az jó vagy rossz –, ami akadályozza hitbeli fejlődésünket.

Hitbeli szüleinknek félre kellett tenniük bizonyos akadályokat és bűnöket. Noé nem tudta, mi az eső, amikor Isten azt kérte tőle, hogy elhiggye: özönvíz fogja elárasztani az egész világot. Ábrahám elhagyta korának legfejlettebb városát, a káldeai Urt, „nem tudván, hová megy” (Zsid 11:8). Ha Mózes fáraó lett volna, istenként imádják; mérhetetlen vagyonnal és hatalommal rendelkezett volna, ő azonban inkább választotta „az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnek ideig-óráig való gyönyörűségét; Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett” (Zsid 11: 25-26).

Mózes könnyű szívvel hagyta hátra mindezeket, mert előretekintett a mennyei jutalomra. Ugyanez a jutalom a miénk is lehet, ha Jézusra nézünk: „Nézzvén a hitnek fejedelmére és bevezetőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsid 12:2).

Tehát így válhatunk mindvégig állhatatos néppé. A futók jól tudják, milyen veszélyes lenni szemüket a célról. A 2008-as Olimpiai Játékokon a jamaikai Usain Bolt majdnem elvétette a világrekordot 100 méteres futásban, mert örömitasan nézett a nézőközönség felé, még mielőtt átlépte volna a célt. A földi dolgok csak akkor válnak jelentéktelenné a szemünkben, ha Jézusra szegezzük a tekintetünket.

Az agy kutatás területén végzett újabb vizsgálatok megerősítették, hogy ha az ember az akadályokat félretéve Jézusra tekint, ez szó szerint átformálhatja az agyát. 1998-ban a tudósok felfedezték, hogy a felnőtt emberek agyában új neuronok alakulhatnak ki. Az agy védi azokat az agysejteket, amelyeket használunk, és elpusztítja, amelyeket nem használunk. Dr. John J. Ratey kijelenti: „A jelenlegi kutatások alátámasztják, hogy az agy rugalmas... Olyan szerv, ami különböző információkkal átalakítható, ahogyan az izmokat súlyokkal fejleszteni lehet. Minél többet használjuk, annál erősebb és rugalmasabb lesz”¹. Amire gondolunk és amit teszünk életünk minden területén, azzal Jézus Krisztus képére vagy valamilyen más képre formáljuk az agyunkat. Ahhoz, hogy kitartsunk a hitben, egyre jobban kell összpontosítanunk Jézusra, és gyengítenünk a szálakat, melyek a bűnhöz fűznek.

De ne gondoljuk, hogy ezeket a változásokat döntéseinkkel befolyásoljuk! A Zsidókhöz írt levél arra emlékeztet, hogy Jézus a hitünk szerzője és bevezetője. Amikor lemondunk az akadályokról, bűneinkről, és Jézusra nézünk, ez olyan, mint ha áttérnénk egy másik kábeltévé-társaság szolgáltatására.

Arra kérjük Jézust, hogy hitünk útján – elejétől a végéig – Ő közvetítse számunkra az „adást”.

Miért Jézus a hitünk szerzője és bevezetője? Ő tökéletes életével példát adott nekünk. Kereszthalála és feltámadása biztosítja üdvösségünket, és mivel „az Isten királyi székének jobbán ül” (Zsid 12:2), segíthet befejeznünk a versenyt.

Miért vállalta Jézus mindezt? „...az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett” (Zsid 12:2). Arra az öröme gondolt, hogy majd ott lehetünk Vele együtt a mennyben. Jézus azért viselte el a halálát a Gecsemánkertben, a kereszten elszenvedett fájdalmát, az Atyától való elszakadás kínját, mert arra az öröme gondolt, hogy majd köszönhet bennünket az Ő országában.

Zsid 12:3 így foglalja össze: „Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetelek lelkeitekben elalélván”. István látta maga előtt Jézust, és ez adott erőt a kitartáshoz és készítette imára azokért, akik megkövezték (Csel 7:55-56). Ha Jézusra tekintünk, erőnk lesz mindvégig kitartani a futásban. Még a halál sem gátolhat meg abban, hogy célba érjünk, mert Jézus megígéri: „Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját” (Jel 2:10).

1. John J. Ratey, *Spark: The Revolutionary New Science of Exercise and the Brain* (New York: Little, Brown and Company, 2008), p. 35, 36.

Kérdések elmélkedésre és megbeszélésre:

1. Miben hasonlít a keresztény élete a versenytámaszhoz?
2. Hogyan erősítheti meg a szombat állhatatosságunkat a keresztényi életben?
3. Előfordulhat, hogy a jó dolgok is visszatartják az embert az utazás során? Sorolj fel néhányat ezek közül.

DOUGLAS JACOBS, professzor, homiletikát és lelkesítő szolgálatot tanít a Southern Adventista Egyetemen (Collegedale, Egyesült Államok)

Isten elfogad

szeretett Fiának nevében

Ellen G. White

ELMÉLKEDÉS EFÉZUS 1:1-6 SZAKASZA ALAPJÁN

„Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek. Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól” (Ef 1:1-2).

„Kegyelem néktek...” Mindent Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk. A szövetség kegyelme kitűzte célul örökbefogadásunkat. Az Üdvözítő kegyelme által teljesedhet megváltásunk, szülehetünk újjá és válhatunk Krisztus örökös társai. Isten nem azért szeretett bennünket, mert mi először szerettük Őt. „Mikor még bűnösök voltunk, Krisz-

tus érettünk meghalt” (Róm 5:8). Gazdag áldásaival gondoskodott megváltásunkról. Engedetlenségünk folytán megérdemeltük volna Isten nemtetszését és kárhozzátását, Ő mégsem hagyott el, és nem engedett át az ellenség hatalmának. Mennyei angyalok harcolnak értünk, és ha együttműködünk velük, győzhetünk a gonosz erői felett.

Kegyelem a méltatlanok számára

Nem ismertük volna meg a „kegyelem” szó jelentését, ha nem esünk bűnbe. Isten szereti a bűntelen angyalokat, akik szolgálják Őt, és minden parancsának engedelmeskednek,

de nem részesíti őket kegyelmében. Ezek a mennyei lények nem ismerik a kegyelmet, sosem volt rá szükségük, hiszen büntelenek. A kegyelem Istennek az a tulajdonsága, amit az érdemtelen emberek iránt tanúsít. Nem mi kerestük, hanem Isten küldte el hozzánk. Isten örömmel árasztja kegyelmét mindazokra, akik éheznek, nem mintha megérdemelnénk, ellenkezőleg, mert annyira érdemtelenek vagyunk. Szükségünk miatt biztosítja számunkra ezt az ajándékot.

„...és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.” Az emberi tapasztalat igazolja a Szentírás szavainak valóságát: „És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, amely nem nyughatik... Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek” (Ésa 57:20-21). A bűn elrabolta békességünket. Amíg az ember nem képes leigázní enjét, nem találhat nyugalmat. Saját erőnkkel nem fékezhetjük meg a szív szenvedélyeit. Mi is éppen olyan reménytelen helyzetben vagyunk, mint a tanítványok a viharban.

A kegyelem szabaddá tesz

Aki lecsendesítette a Galileai-tenger hullámain, a béke üzenetét hirdeti az embereknek. Bármilyen heves a vihar, aki így fordul Jézushoz: „Ments meg, Uram!”, szabadulást talál. Kegyelme megbékélteti az embert Istennel, lecsendesíti az emberi szenvedély küzdelmét, és szeretetében a szív nyugalmat talál. „Megállítja a szélvész, hogy csillapodjék, és megcsendesedtek a habok. És örülének, hogy lecsillapodtak vala, és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára” (Zsolt 107:29-30). „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 5:1). „És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké” (Ésa 32:17). Aki kész a bűn megtagadására, és kitarja szívét Krisztus szeretete előtt, mennyei békességben részesül. Ez a béke egyetlen alapja. Krisztus kegyelme, melyet az ember szívébe fogad, legyőzi az ellenségeskedést, lecsendesíti a harcot és szeretettel tölti be a lelket. Aki békességben él Istennel és embertársaival, nincs oka a szomorúságra. Szívében nem lesz irigység, gyanakvás nem található helyet benne, a gyűlölet sem talál táptalajra. Az Istennel összhangban lévő szív mennyei békében részesül, és áldott hatását sugározza mindenkire. A mulandó küzdelmekben elfáradt szívet harmatként nyugtatja meg a békesség lelkülete.

A kegyelem békét szül

Krisztus a békesség üzenetével küldi követőit a világba. A megbékéltetés munkáját végzi bárki, aki szent életének szerény befolyásával bemutatja Krisztus szeretetét, még ha nincs is tudatában. Beszédével és tetteivel szívük átadására készítet másokat. „Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak” (Mt 5:9). A békés lelkület a mennyel való kapcsolatot bizonyítja. Az ilyen embert Krisztus jóillata hatja át. Jellemének szépsége mutatja be a világnak, hogy valóban Isten gyermeke.

Az emberek megjegyzi róla, hogy Jézussal jár. „...mindaz, aki szeret, az Istentől született” (1Ján 4:7). „Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé” (Róm 8:9). „Akiket

Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai” (Róm 8:14). Az apostol tovább folytatja: „Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban” (Ef 1:3). Mit kérhetnénk, ami kimaradt volna Isten gazdag áldásaiból? Krisztus érdemei által minden mennyei áldásban részesülünk. Kiváltásunk, hogy Istenhez közeledjünk, hogy belélegezzük jelenlétének légkörét. Ha e föld közönséges, olcsó és érzéki dolgaihoz kötődünk, Sátán beárnyékolja látásunkat, és nem tudjuk felismerni Isten ígéreteinek és bizonyosságainak áldott voltát, és bátoratlanok leszünk tovább haladni a kitzőzött lelki mérce elérésére. Csak az ad boldogságot, békességet, bátorságot és erőt, ha Krisztusnál időzünk.

Megszentelő kegyelem

„Aszerint, amint magának kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által” (Ef 1:4). Ezt az ígét nem lehet félreérteni, csak ha szándékosan akarjuk. Szenteknek és feddhetetleneknek kell lennünk előtte. Azzal a feltétellel nyerünk még több kegyelmet, hogy a már kapott világosság szerint fejlődünk. Ha meg akarunk találni valamit, állandóan kutatnunk kell; ha kapni akarunk, kérnünk kell; ha szeretnénk, hogy ajtót nyissanak, kopogjunk! „...kezdetől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság hitében” (2Thess 2:13). Ez a szöveg felfedi előttünk, hogy az ember megváltását milyen két tényező munkálja – az isteni hatás és Krisztus követőinek erős, élő hite. A Szentlélek megszentelése és az igazságban való hit által válhatunk Isten munkatársaivá. Isten várja, hogy együttműködhessen egyházával. Nem tervezi, hogy Igéjét

hatékonyabbá teszi; hatalmas munkáját elvégezte az Ige ihletésekor. Jézus vére, a Szentlélek és az Istentől származó Ige a miénk. E mennyei adományok célját világosan elénk tárja. A mi feladatunk, hogy megragadjuk Isten ígéreteit és munkatársaivá váljunk. A megszentelődés nem egy napra vagy egy évre szóló feladat, hanem egész életen át tart. Énünk legyőzéséért, a szentségért és a mennyért életünk végéig kell küzdenünk. Folyamatos erőfeszítés és állandó munka nélkül nem haladhatunk előre az Istennek tetsző életben, nem nyerhetjük el a győztesnek járó koronát. Pál megszentelődése az önmagával folytatott állandó küzdelem eredménye volt. „Naponként halál révén állok” (1Kor 15:31). Akarata és vágyai naponta szemben álltak a kötelességgel és Isten akaratával. Ahelyett, hogy a hajlamait követte volna, Isten akaratát hajtotta végre, még ha ez éjje megfeszítését is követelte.

Isten szentségre vezet

Isten lépésről lépésre vezeti népét. A keresztény élete állandó küzdelem és menetelés. Ebben a harcban nincs pihenő, állandóan kitartó erőfeszítést kell tennünk. Sátán kísértései felett csakis úgy győzhetünk, ha erre szüntelenül igyekszünk. Ellenállhatatlan erővel kell törekedni a keresztény tisztaságra, és ezt eltökélt szándékkal kell megőrizni.

El kell sajátítanunk a kereszténység tudományát, amely sokkal mélyebb, szélesebb és magasabb minden emberi tudományánál, mint amilyen magasan van az ég a földtől. Elménket fegyelmezni, képezni, nevelni kell, mert emberi természetünk ellenére kell Istent szolgálnunk. Le kell győznünk örökletes hajlamainkat és vágyainkat, amelyek rosszra készítetnek. Szívünket meg kell tanítanunk, hogy állhatatosan engedelmeskedjen Istennek. Olyan szokásokat kell ki-

alakítanunk gondolkodásunk által, amelyek képessé tesznek ellenállni a kísértésnek. Isten gyermekei a szent törekvés és a jóhoz való hajthatatlan ragaszkodás által pecsételik meg sorsukat!

Isten elfogad Krisztus nevében

Isten eleve elhatározta, „hogya minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jó kedve szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben” (Ef 1:5-6). Amit Isten a Jordán folyónál mondott Jézusnak, az egész emberiségre vonatkozik. Isten akkor úgy szólt Jézushoz, mint képviselőnkhez. Bűneink és gyengeségeink ellenére nem taszít el magától, mintha értéktelenek lennénk. A Krisztuson megnyugvó dicsőség Isten irántunk való szeretetének jele volt. Tudatja velünk, hogy milyen erő rejlik az imádságban – az emberi hang hogyan juthat el Isten fülébe, hogyan juthatnak el kéréseink a menny udvarába. A bűn miatt az ember elkülönült a mennytől, elidegenedett Istentől. Jézus azonban ismét körülölelte szeretetével, és összekapcsolta a dicsőség világával. A menny megnyílt kapujából Megváltónk fejére ragyogó fény ránk is hull, ha imában segítséget kérünk, hogy ellene álljunk a kísértésnek. Amit a hang egykor Jézusnak mondott, minden hívő léleknek szól: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok” (Mt 17:5).

Vele és Hozzá hasonlóan

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van” (1Jn 3:2). Megváltónk utat nyitott, hogy a legbűnösebb, a leginkább rászoruló, a legelnyomottabb és leginkább megvetett is eljuthasson az Atyához. Otthonod lehet a mennyben, ahol Jézus helyet készít az Őt szeretőknek. „Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja... ímé, adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat” (Jel 3:7-8).

The Advent Review and Sabbath Herald, 1908. október 15.

Kérdések elmélkedésre és megbeszélésre:

1. Mely gondolatok hatottak rád leginkább ebből a cikkből? Miért?
2. Ellen White beszél a „kereszténység tudományáról”. Mit ért ez alatt?

ELLEN G. WHITE, (1827–1915) a Hetednap Adventista Egyház egyik úttörője volt. Hitünk szerint több mint 70 éves nyilvános szolgálatának ideje alatt a bibliai prófétaág ajándékában részesült.

A reménység foglyai

Teodor Huțanu

„Térjete vissza az erősséghez, reménységnek foglyai!” (Zak 9:12)

A reménység foglyának képe

Hogy nézhet ki a reménység foglya? Az Istennel való közösségben eltöltött újabb hét végén elvárható, hogy a tükörbe nézzünk, és meggyőződéssel kimondjuk: Így néz ki egy lélek, akit foglyul ejtett a reménység!

Ráhangolódunk a reménységre? A reménység népe vagyunk, de csak akkor, ha mindannyian betöltekezünk a reménységgel. Áldott az óra, amikor a reménység egy szökőár erejével elárasztja a szíveket – a szülők és gyermekek, lelkészek és laikusok, tanítók és tanítványok szívét. Te és én nem járulhatunk hozzá az álom megvalósításához, hogy meglásuk teljes hitsaládunkat, ha a reménységet csak uniszónóban éljük. Most, a 2010-es év imahetének végén, vajon tel-

jesen a reménység hatalma alá kerültünk, és másokat is erre készítetünk?

„Isten felszólítja a benne hívőket, hogy álljanak meg bátran a hitetlenek és reményvesztettek előtt. Segítsen az Úr egymást támogatni, és élő hit által próbára tenniük Őt.” (Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 8/12)

Hogyan „terjeszthetjük el” magunk körül a reménységet? A lélek betegségeinek meggyógyításával a reménység világvárányává válhat: „Az egyház tagjainak most arra van szükségük, hogy beismerjék a hitehagyást, és egymást támogassák. Testvéreim, ne engedjétek, hogy valami is elvállason titeket egymástól vagy Istentől. Ne a véleménykülönbségekről beszéljétek, hanem egyesüljétek az igazság szeretetében, ahogyan az Krisztusban található. [...] *Térjete vissza az Úrhoz, mint a reménység foglyai.*” (Ugyanott)

Beszélhetünk vagy bölcsekedhetünk a reménységről, de semmit sem ér, ha nem éljük. Csupán ekkor közvetíthetjük – akár szavak nélkül is – a lelki élet megújító áramlását.

Biztos reménység

Reménységünk ereje szoros kapcsolatban van annak forrásával. Mi az én reménységem alapja? Remélhetem, hogy holnap nem fog esni, hogy a világ egyre jobb lesz, de ez a reménység bizonytalan vagy hiteltelen alapokon nyugszik. A keresztény reménység nem naivitás, sem az emberi természetnek, a történelem menetének vagy Isten tervének az elvetése.

Igen jelentős kijelentéssel rendelkezünk az időre vonatkozóan, amiben most élünk: „Milyen ígéretük van az utolsó időkben élőknek? «Térjete vissza az erősséghez, reménységnek foglyai!» «Kérjete esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosót ad nekik, és kinek-kinek füvet a mezőn.» (Zak 9:12; 10:1)” (Ugyanott, 21. old.)

Az eső metaforájának megfejtését ugyanott találjuk: „Az apostolok napjaiban a Lélek kitöltetése volt a korai eső, dicsőséges eredménnyel! De a késői eső még bőségesebb lesz.”

A Megváltó – önfeláldozó, evilági és örök javunkat munkáló – élete végén felment a mennybe, de megígérte, hogy elküldi a Vigasztalót: „De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok” (Jn 16:7). Igaz és hitelre méltók e szavak. „Sokan

az érzelmeket bálványozzák. De a ti reménységetek alapja nem az érzelmek, hanem Isten Igéje. Nem bizonyította be eléggé Isten irántunk való szeretetét? Nézz fel a Kálváriára. A kereszt fénye minden kételyt elűz a szívből.” (Ellen G. White, *Sign of Times*, 1889. szeptember 16.)

Reménység a kereszt világosságánál

Ha le akarunk mondani a reménységről, nem nehéz okokat találnunk. Amikor önmagamra nézek, és látom, hogy milyen vagyok valójában, foglyul ejt a reménytelenség. Ugyanez történik, ha mások gondolkodására bízom életem irányítását. A következő sorokban világosságot és gyógyulást találtam: „Nagy szégyent hoztunk Mesterünkre azzal, hogy elfordultunk Krisztustól, hogy bölcsességet kerestünk a korlátolt emberi lényeknél. [...] Vajon le fogunk mondani a hitelenségnek erről a tervéről, és az erő Forrásához járunk, bízva, hogy irgalmat és megértést találunk nála, Aki ismer, és annyira szeret, hogy életét adta értünk?... Mindent feláldozott, hogy mi a reménység foglyai lehessünk.” (*Lift Him Up*, 93. old.)

„Sok ember vallása túl kényelmes és túl könnyű. Némelyek azt hiszik, hogy ha

**„Reménységünk alapja
nem az érzelmek,
hanem Isten Igéje.”**

követik szomszédaik példáját, megmenekülnek. Mondom néktek: csak akkor vagyunk biztonságban, ha Jézust követjük. Krisztus az út, az igazság és az élet. Dicsőség az Úrnak, hogy még tart a próbaidő, mi pedig a

reménység foglyai lehetünk. [...] Fontos tudatában lennünk szükségünknek és kudarainknak, és teljes mértékben megbízunk Krisztusban.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1891. június 7.)

„Az örökkévalóság felé kell néznünk. Próbáljunk meg úgy élni, hogy az Úr Jézus mondhassa nekünk: Jól vagyon, jó és hű szolgám. Mindannyian így kell élnünk. Követhetünk el hibákat, tévedhetünk, de Isten nem enged eltévelyedni.” (Ugyanő: *Válogatott bizonyágtételek*, 3/192.)

„Megyötört és szomorú vagy? Jézus is ilyen volt. Bátorításra van szükséged? Jézus is ezt érezte. Ahogyan Sátán megkísért téged, a menny Fejedelmét is megkísértette. Jézus, mint képviselőnk és helyettesünk, nem adta fel a harcot, te pedig az Ő ereje által képes vagy kitarítani és győzni. Ádám minden elbukott leszármazottja örülhet, hogy a reménység foglya lehet, mert Sátán legyőzetett.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1885. február 10.)

„Csak Krisztusban van reményem”

A reménység imával erősödik. Ima és igetanulmányozás, öröm és kitarás által készülünk fel a missziómunkára. Az imádság, az Ige és a misszió elválaszthatatlanul együvé tartoznak. A misszió ima és bibliatanulmányozás nélkül erőtlenségre, és nem hoz tartós eredményt. Misszió nélkül az ima és a Szentírás olvasása önbecsapás és képmutatás. Mi akadályoz, hogy ezekre időt szenteljünk?

„Semmilyen kifogással nem menteghetjük gyülekezetünk lankadt és gyenge hitéletét. «Térjete vissza az erősséghez, reménységnek foglyai!» (Zak 9:2). Van számunkra erő a Krisztusban. [...] Ő, aki jobb kezével fenntartja a csillagokat, azt szeretné, ha világossága ragyogna a világban. Ezáltal

szeretné felkészíteni népét a mennyei szolgálat nagyobb színvonalára. Magasztos munkát bízott ránk. Igyekezzünk eleget tenni annak tökéletesen és határozottan. Mutassuk be életünkkel, amit az igazság tett értünk.” (Ugyanő, *Bizonyágtételek*, 6/418.)

„Csak akkor lehetsz a reménység foglya, ha van egy biztos helyed, ahová elmenekülhetsz a szükség idején. Akiknek nincs ilyen helyük, „nem lehetnek a reménység foglyai”. (Ugyanő, *Bizonyágtételek*, 4/633.) A reménység helye természetesen Jézusnál van. Nem kell meglepődnünk az ihletett írás figyelmeztetésén, hogy a világgal való azonosulásunk és a világi értékrend és túlélési mód elfogadása aláássa a reménységet, elhalványítja lelkesedésünket az advent iránt és elsorvasztja a misszió sürgős voltát. Az ébredésre és misszióra való felszólítás után nem maradhatunk ugyanabban a langyos állapotban, annál is inkább, hogy a gyógyír rendelkezésünkre áll, a Gyógyító pedig kész megérinteni és egészséget nyújtani nekünk.

„Térjetez vissza az Úrhoz, ti, reménység foglyai. Keressetek támaszt az élő Istennél. (...) Az üdvösség élő folyója Krisztustól ered. Ő az élet Kútfeje, az erő Forrása.” (Ugyanő, *Bizonyágtételek*, 8/12.) „Ő egyedüli reményünk a szabadulásra. Áldozata által mi, akik a próba idejében élünk, a reménység foglyaivá lettünk.” (*A keresztény nevelés alapjai*, 369. old.)

A reménység foglyai a misszió foglyai. Ezek mi vagyunk, az Úr kegyelméből, és ezt az isteni egységet semminek sem szabad megrontania. „Ne engedjetez teret a hitetlenségnek,

mert Isten munkája az, hogy helységről helysére, országról országra járjunk. Isten ellenségei tervezhetik munkájának megüszítését, de higgyük, hogy Jehova minden akadályt el fog távolítani. Beszéljetez hittel, dolgozzatez hittel és menjetez előre hittel. Miközben Isten ígéréteibe kapaszkodunk, az akadályok megszűnnek. Isten népe haladjon előre, és szíve megerősödik.” (Ugyanő, *Medical Ministry*, 355. old.)

Mennyei Atyánk teljesítse be ezt mindannyiunkon és a mennyei Vőlegényt várók seregén! Maranatha!

Kérdésezt elmélkedésre és megbeszélésre:

1. Arra való tekintettel, hogy nem lehet kifogásom a reménység hiányára, milyen lelki és missziós programot követez máttól kezdve?
2. A Szentlélek megbízásából kik és milyen helyek tartoznak missziós tevékenységem körébe?

TEODOR HUŢANU, a Hetednapí Adventista Egyház Román Uniójának elnöke

ÁHÍTATOK GYERMEKEKNEK

JÉZUSÉRT ÉLÜNK ÉS VÁRJUK ŐT

A photograph of five children of various ethnicities standing in front of a large, colorful stained glass window. The children are smiling and have their hands raised in a gesture of praise or prayer. The stained glass window features abstract patterns and a large pink flower on the right side. The children are dressed in casual clothing, including sweaters, dresses, and a t-shirt with a 'JUNIOR J' logo. The overall atmosphere is joyful and hopeful.

A reménység gyermekéi

Jean Kellner

Hazafelé tartunk

Alapige:

„Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14:2-3)

Bevezetés

Mutassátok meg a gyerekeknek egy térképen Szudánt és Ugandát. Az ott élő emberek mindennapjaikat egy háború kitörésének félelmében élik. Szükségük van valakire, aki reményt nyújthat számukra. Hogyan nyerheted vissza reménységedet, amikor (1) beteg vagy; (2) úgy látod, hogy a szobában, amelyet ki kell takarítanod, nagyon nagy a rendetlenség; (3) szemtelen voltál, és meg fognak büntetni?

Történet

Sámuel fegyverropogásra ébredt. Felkönyökölt, és körülnézett, hogy mi történik a faluban. Éppen amikor meg akart szólalni, hogy megkérdezze, mi történt, Dániel, a testvére befogta a száját, és csendre intette. Majd jelzett neki, hogy maradjon a földön, és kússzon utána.

Miközben a nedves földön kúsztak, Sámuelnek eszébe jutott, ami a reggel történt. Jött néhány ember a szomszéd faluból (Dél-Szudánban), akik elmesélték, hogy lázadó katonák támadtak rájuk, és több szomszédjukat megölték.

– Fussatok gyorsan, hogy ne támadjanak meg titeket – figyelmeztették őket.

Sámuel apja és egy pár férfi elmentek, hogy eltereljék a katonák figyelmét, míg családjaik biztonságban elmenekülnek.

– Ne csapjatok zajt; maradjatok egymás mellett, és bújjatok el a magas fűben – mondta az apjuk. Keljetek át Uganda határán, és menjetek el egy menekülttáborba.

Miközben Sámuel anyja és testvére mellett haladt előre a magas fűben, majdnem sírva fakadt félelmében. De visszafojtotta a sírást. 9 éves volt már, tehát már nagy fiú. Különbösen is az édesapja rá és bátyjára bízta, hogy megvédjék anyjukat és húgukat.

Sámuel azzal próbálta bátorítani magát, hogy emlékeztetnie idézte apja utolsó szavait: „Visszajövök értetek, és megkereslek. Építünk egy új házat, és békében élünk majd.” Sámuel tudta, hogy ha bízik apja szavaiban, és engedelmeskedik neki, élete biztonságban van. De a legbátorítóbb az volt számára, hogy apjával együtt egy új házban lakhat.

Tanulság

Jézus és a tanítványok között szoros barátság alakult ki. A tizenkettő hitte, hogy Jézus a megígért Messiás, aki uralkodni fog Izraelen, és békét hoz a világra. De most, húsvétkor, ahelyett, hogy ünnepeltek volna, szomorúak voltak és féltek. Jézus nem szótt terveket királyságának megalapítására, amint remélték, hanem azt mondta nekik, hogy Jeruzsálem

vezetői elfogják és halálra ítélik őket. Ez a hír nagyon lesújtó volt számukra!

De Jézus egy fontos ígéretet is tett, amely ránk is érvényes. Ezt mondta: „Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”.

Amikor megismerjük és teljes szívből szeretjük

Jézust, türelmetlenül várjuk eljövételét. Néha mégis elvesztjük türelmünket, és megfogalmazódik bennünk a kérdés: *Miért késik ilyen sokat?* Nem szabad elveszítenünk hitünket abban, hogy Jézus visszatér és magával visz minket. Ígérete a mi „boldog reménységünk”.

Ültesd gyakorlatba!

Jézus tanítványaihoz és Sámuelhez hasonlóan mi is egy jobb otthon felé tartunk. Ez nem a mi világunk. Ahol Jézus van, ott a mi végleges lakásunk. Vissza fog térni, hogy magával vigyen minket és szüleinket, és együtt fogunk lakni a mennyi hazában. Bár érnek bajok, boldogok lehetünk, ha a menny felé nézünk. Jézus a mi reménységünk.

Beszélgessünk róla!

1. Olvassátok el Jn 14:1-3 verseit. Milyen két tanácsot ad nekünk Jézus, amelyet jó megfogadnunk, amikor nyugtalanok vagyunk?
2. Mit ígér nekünk Jézus a 3. versben?
3. Még hogyan nevezzük Jézus visszajövetelének ígéretét?

Tevékenység

Ragasszatok egy nagy ív papírt a falra. Kérjétek meg a gyermekeket, hogy írjanak rá néhány szót vagy készítsenek rajzokat Jézus eljövételéről.

Utazás egy süllyedő csónakban

Bevezetés

Olvassátok el együtt az alapigét, és énekeljétek el egy éneket, amely kapcsolódik a témához.

Történet

Kelly és Justin boldogan játszottak a szobájukban, miközben kint zuhogott az eső.

– Nem szeretem ezt az esőt – mondta Justin váratlanul. Már napok óta esik!

– Lehet, hogy valakinek nagyobb szüksége van az esőre, mint nekünk arra, hogy kint játsszunk – válaszolta Kelly.

– Nekem akkor sem tetszik – dünnyögte Justin. Túl régóta esik már!

Abban a pillanatban egy hatalmas villám bevilágította az eget. A cicájuk összerázkódott a dörgéstől. A gyerekek sikoltására anyjuk a szobájukba sietett.

– Megijedtetek? Ne féljétek, itt biztonságban vagytok. Anya és apa veletek van, hogy megvédjen.

Kelly és Justin panaszkodni kezdtek, hogy már megunták a sok esőt.

– Ne hagyjátok, hogy az eső elrontsa a kedveteket – vigasztalta anyjuk. Emlékeztek, amikor egyszer a táborban esett az eső, egymáshoz bújtunk, beszélgettünk, pattogatott kukoricát ettünk és társasjátékoztunk? Készítsetek egy sátrat a szobátok közepén, én pedig gondoskodom a pattogatott kukoricáról. Közben találjátok ki, hogy mit játsszunk!

Később, amikor mindenki együtt volt, az apa Jézusról és legjobb barátairól mesélt.

Tanulság

A tanítványok szíve repesett az örömtől, amikor látták Jézus csodatételeit, és amikor a mennyei Atya szeretetéről és gondoskodásáról beszélt nekik. De egy napon a tanítványo-

Alapige:

„A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.” (Róm 15:13)

kat – akárcsak Kellyt és Justint – nagyon megrémítette egy erős vihar.

Egy hosszú és fárasztó nap után, melynek folyamán Jézus sok csodat tett, a tanítványok pedig segítettek az embereknek, Jézus azt mondta, hogy szálljanak csónakba, és evezzenek át a Galileai-tenger túlsó partjára, ahol egy csendes helyen megpihenhetnek. Amikor kiértek a nyílt vízre, Jézus elaludt.

Hirtelen vihar keletkezett. Erős szél fújt, a tanítványok nagyon megijedtek. A csónak megtelt vízzel, és már-már süllyedni kezdett. Jézus mélyen aludt, a tanítványok pedig költögetni kezdtek: „Uram, ments meg, különben elveszünk!” (Mt 8:25)

De Jézus nem ijedt meg: „Mitől féltek, ti kicsinyhitűek?” – kérdezte tőlük. Majd felállt, és megparancsolta a szélnek és a hullámoknak, hogy csendesedjenek le. A tenger vize tükörsima lett (26. vers). A tanítványoknak nem kellett volna félniük semmilyen veszélytől, mert Jézus velük volt.

Ültesd gyakorlatba!

Amikor bajban vagyunk, jusson eszünkbe a következő bölcs gondolat: „Ne Istennek mondd, hogy milyen nagy vihar van az életedben, mondd el a viharnak, hogy milyen nagy a te Istened.” Bátorítja lelkünket, ha Isten erejéről és irántunk való gondoskodásáról beszélgetünk. Kérjétek meg a gyermekeket, hogy meséljenek el egy történetet az életükből, amikor nagyon megijedtek, és Isten elűzte félelmüket. Mondjátok el ti először egy személyes tapasztalatot.

Beszélgessünk róla!

Ismételjétek el együtt Róm 15:13 versét. Hogyan válaszol ez az íge az alábbi kérdésekre?

1. Hogyan lehetünk boldogok a gondok közepe között is?
2. Miért nem kellett volna a tanítványoknak megijedniük a vihartól?
3. Mire fogtok gondolni, amikor szomorúak lesztek vagy megijedtek valamitől?

Tevékenység

Segítsetek a gyermeknek könyvjelzőt készíteni, melyre írjátok rá az alapigét. Kérjétek meg őket, hogy őrizzék meg a könyvjelzőket, amely emlékeztesse őket az öröme és békére, amit Jézustól kapunk.

Bizalom Isten ígéreteiben

Alapige:

„Mert amelyek régen megírtattak, a mi tanulságunkra írtattak meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vizsgálása által reménységünk legyen.” (Róm 15:4)

Bevezetés

Kérjétek meg a gyermekeket, hogy mondják el, milyen típusú emberekben bíznak. Soroljátok fel legalább öt ember-típust. Például: tanárok, szülők, rendőrök stb. Olvassátok el a listát, és kérjétek meg a gyermekeket, mondják el, hogy ezek közül kiben bíznak leginkább.

Történet

Szombat este volt. A Barlett család meghívta otthonába az egész cserkészcsapatot. Vacsora után a gyermekek O'Connor úrral átmentek a szomszéd szobába.

– Figyeljétek ide! – mondta, amikor mindnyájan együtt voltak. Amikor kopogtatnak az ajtón, valaki közületek viszsza megy a nappaliba, ahol lehetősége lesz repülőn utazni.

A gyerekek csendben figyeltek, és kíváncsian kopogtatás hallatszott. Senki sem akart első lenni. Végül Sylvia Barlett vállalkozott, hogy az ajtóhoz megy.

– Képzeld el, hogy ez a deszka a padlón a repülő, amin utazni fogsz – magyarázta az édesanyja. Állj fel rá, és készülj a felszállásra.

Sylvia felállt a deszkára, az anyja pedig bekötötte a szemét egy sállal. Sylvia egyszer csak érezte, hogy a deszka, amin állt, emelkedni kezd.

– Ne félj – nyugtatta meg az apja. Kapaszkodj a vállamba. Kész vagy?

Apja jelenlétében Sylvia biztonságban érezte magát, és bólintott, hogy felkészült. A deszka lassan emelkedni kezdett. Egyre jobban távolodott a földtől, a deszka pedig mind jobban inogott a lába alatt. Sylvia már nem tudott az apja vállára támaszkodni. *Biztos, hogy nagyon magasan vagyok* – gondolta magában.

– Vigyázz, plafon! – figyelmeztette édesanyja.

És Sylvia máris érezte, hogy a feje valami keménynek üt-közik.

– Ugorj le Sylvia, kifoglak! – kiáltotta az anya.

Abban a pillanatban még a vér is megfagyott az ereiben. Ugorjon le olyan magasról?

– Bízz bennem! – mondta az apja. Nem fogod megütni magad!

Sylvia tévovázott, majd leugrott, és egy pillanat alatt a padlón volt. A deszka, melyen „repült”, csak egy méterre volt a padlótól. A szülei elhittették vele, hogy jóval magasabban van, mert miközben a deszka inogott a lába alatt, apja teljesen leguggolt, O'Connor asszony pedig egy könyvet tartott a lány feje fölött.

A többi gyerek még jobban félt, de a legfélénkebbnek O'Connor úr bizonyult.

– Megörültetek? – kiáltott fel. És ha kitörök a nyakam?

A végén beszélgettek a „repülőutazásról”, és mindannyian egyetértettek abban, hogy nem könnyű bízni. De Sylvia azt mondta, hogy nem is olyan nehéz, mert tudta, hogy bízhat a szüleinek.

Tanulság

El tudjátok magatokat képzelni egy percig Sidrák, Misák és Abednógó helyében (Dán 3)? Foglyok voltak egy idegen országban, a király rabszolgái, akinek engedelmeskedniük kellett. De amikor a király felállított egy aranszobrot, és megparancsolta alattvalóinak, hogy imádják azt, a három zsidó ifjú tudta, hogy nem engedelmeskedhet ennek a parancsnak. Azt is tudták, hogy gondjuk akadhat, ha kiderül, hogy nem imádják a szobrot. Mindent latba vetve úgy döntöttek, hogy Istenbe helyezik bizalmukat.

Ezt mondták a királynak: „A mi Istenünk ki fog minket szabadítani. De még ha nem tenné is, mi az aranszobrot nem imádjuk.”

Miközben a tüzes kemencét hevítették, nem maradt más hátra, mint hogy bízzanak Isten szabadításában, melyet megígért számukra. Isten pedig beváltotta ígéretét, és megszabadította őket!

Ültesd gyakorlatba!

Az Ótestamentum tele van ígéretekkel, melyeket ez a három ifjú valószínűleg nagyon jól ismert. Hadd végezzünk el egy gyakorlatot, és idézzünk fel néhányat az emlékezetünkben. *[A gyerekek kettes csoportot alkotnak, az egyik közülük tudjon olvasni. Amikor azt mondjátok nekik, hogy: „Mutassátok be a Bibliát!”, a gyerekek felemelik a Bibliát, és várják, hogy mondják egy bibliai utalást az alábbi listáról. Aki elsőként megtalálja az igét, feláll, és hangosan felolvassa. Ismételjétek meg a tevékenységet minden utalásnál.]*

1Sám 14:6 (utolsó rész); Zsolt 71:5; Zsolt 118:6-7; Péld 3:26; Jer 17:7

Beszélgessünk róla!

1. Olvassátok el Róm 15:4 versét. Igaznak találjátok a tartalmát, most miután elolvastátok az előző gyakorlat ígét?
2. A felolvasott szövegek közül melyek közvetítenek reménységet?

Befejezés

William Booth, az Üdvhadsereg megalapítója, azzal a vágygal indította el ezt a keresztény mozgalmat, hogy reménységet nyújtson London legnyomorultabb polgárainak. Egyetlen fillér nélkül nélkül indult, és nem is remélte, hogy valaha is lesz pénze. A legszegényebbekért dolgozott. Isten megáldotta küldetését, amely mára ismertté lett az egész világon.

William Booth a halálos ágyán egy bátorító üzenetet mondott: „Isten ígéretei biztosak, csak bíznotok kell bennük.” Igen, bíznotok kell Isten ígéreteiben!

A Szentlélek vezet minket

Bevezetés

A Biblia elmondja, hogy amikor belépünk Isten országába, Ő erőt ad beszélnünk szeretetéről másoknak is. Soroljunk fel néhány módszert, mely által másoknak is elmondhatjuk, amit Jézus szeretetéről és eljövételéről tudunk.

Történet

Marika 4 éves, és a szülei egy rádióadónál dolgoznak. Az egyik délután Marika elkísérte szüleit a munkahelyre. Amikor beléptek a stúdióba, a padlón szétszórt levélborítékokat találtak, amelyek a megtelt postaládából hulltak ki. Az anya lehajolt, összeszedte, megigazította, majd Marikához fordult:

– Nézd csak, Marikám, ma minden levél neked érkezett!

– Tényleg? Ki írta őket? – kérdezte Marika kíváncsian.

Marika 3 éves

korában az Adventista Világrádió legfiatalabb műsorszerkesztője lett. A szülei spanyol nyelvű műsorokat készítenek a venezuelai embereknek, és ő segít nekik.

– Mondd el, mit írnak a levélben! – kérte Marika az édesanyját.

– Nézd csak, ez a levél a Puerto Ordaz-i árvaházból érkezett – mondta az anyja. Egy tanárnő azt írja, hogy a tanulókkal minden nap meghallgatják a gyermekműsort. Figyeld csak, mit ír! „Nagyon tetszik, ahogyan bemutatjátok Jézus szeretetét. Az itteni gyerekek mindig örömmel hallgatják a műsoraitokat.”

– Látod, Marika – mondta az édesapja. A Szentlélek még egy olyan kislány által is tud dolgozni, mint amilyen te vagy.

Tanulság

Tudtátok, hogy beszélhettek másoknak Isten szeretetéről, még ha kicsik is vagytok? Emlékeztek Sámuel történetére? (1Sám 3) Isten nagy prófétája volt. De nem várta meg, míg felnő, hogy Istennek szolgálhasson. Már kiskorától segítke-

Alapige:

„Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim.” (Csel 1:8)

zett a templomban. Az egyik éjszaka, miközben aludt, Isten a nevében szólította!

Emlékeztek még Naámán történetére? Naámán egy olyan hadsereg vezére volt, amely Izrael ellen harcolt. De leprás lett, ami egy nagyon súlyos betegség. A leprásoknak nem volt szabad emberek között élniük, sem emberekhez közelíteniük. Az egyik Izrael ellen vívott csata után a katonái átadtak neki egy zsidó leánykát, aki a felesége mellé került szolgának. Nem ismerjük a nevét, de azt tudjuk, hogy amikor tudomást szerzett Naámán betegségéről, elmondta az asszonyának, hogy ha Naámán elmenne Elizeus prófétához, és az imádkozna érte, Isten meggyógyítaná. Így tehát Naámán elment Izraelbe, hogy találkozzon Elizeussal. Követte a kislány tanácsát és a prófeta útmutatását, Isten pedig meggyógyította.

Ültesd gyakorlatba!

Ha segíteni szeretnénk az embereknek megismerniük Istent, ezt nem csak egy rádióműsor által tehetjük meg. Donna, egy másik kislány, elvitte a képesbibliáját az öregotthonba, ahol az édesapja dolgozott. Tanórák után eljárt az öregotthonba, bemutatta az idősöknek a képeket a Bibliájából, és elmondta nekik, hogy Isten szereti őket. Isten e kislány által dolgozott ezeknek az embereknek a szívében.

Beszélgessünk róla!

1. Nevez meg három személyt, aki segített neked jobban megismerned Istent. Mit tettek érted?
2. Ismersz valakit, akinek szüksége van megismernie Istent? Hogyan segíthetsz rajta?
3. Olvasd el Csel 1:8 versét. Mit jelent „tanú”-nak lenni? Kihez kell imádkoznunk segítségért, mielőtt Istenről beszélünk másoknak?

Tevékenység

Gondolj egy személyre a gyülekezetedből, aki beteg és egyedül él. Kérd meg a gyermekeket, hogy bátorítsák képeslapok által. Küldjétek el egyszerre a képeslapokat.

Istennek elkülönítve

Alapige:

„Milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben...” (2Pt 3:11)

Bevezetés

Mutassátok meg egy térképen Vietnámot. Mondjátok a gyermekeknek, hogy Istennek a Föld minden országában vannak emberei, akik akaratát cselekszik, és szeretnének felkészülni Jézus visszajövetelére.

Történet

Nho 12 éves volt, és a Ho Chi Minh nevű városban lakott. Szülei keresztények voltak. Vietnam nem egy keresztény ország, de Nho már egész kiskorában hallott Jézus szeretetéről. Amikor felcseperedett, elfogadta Jézust személyes Megváltójának, szeretett volna többet megtudni róla Isten Igéjéből, és akaratát cselekedni.

Nho egyszer rádióhallgatás közben felfedezett egy új műsort, amelyben bibliai igéket elemeztek, a bennük található igazságokat magyarázták.

Ez a műsor nagyon felkeltette Nho érdeklődését, és elkezdte rendszeresen hallgatni. Mindaddig azt hitte, hogy nagyon jól ismeri a Bibliát. Mindig alaposan felkészült a vasárnapi iskolára, és sok bibliaverset tudott kívülről. Egy alkalommal, amikor ezt a műsort hallgatta, olyasmiről volt szó, amiről azelőtt nem hallott.

Az adás után Nho egyenesen a konyhába ment az édesanyjához, és azt kérdezte tőle:

– Anya, te hallottál már arról, hogy Isten azt szeretné, ha népe a szombatot ünnepelné a vasárnap helyett?

– Nem, nem hallottam idáig róla – válaszolta az édesanyja. De miért foglalkoztad ez annyira téged? Az üdvösség Jézus áldozata által van, és nem tetteinkkel érdemljük ki. Ha Jézusnak fontos, hogy melyik napon imádjuk Őt, persze, hogy ezt tiszteletben kell tartanunk. Mi szeretjük Jézust, és úgy kell élnünk, ahogyan Ő szeretné. De kisfiam, ne felejtsetd el, hogy az üdvösséget nem a cselekedeteink biztosítják. Jézus az, aki üdvözít. Ez a különbség a keresztény és a hindu, buddhista vagy más vallások között.

– De nem az a feladatunk, hogy növekedjünk a hitéletben, és hogy egyre inkább alárendeljük magunkat Isten akaratának, amikor új dolgokat fedezünk fel? – kérdezte Nho. És miért nem beszélünk ezekről a mi egyházunkban?

– Nem tudom – válaszolta az édesanyja. Inkább keressük meg a Bibliában a szombatról szóló szövegeket, melyeket a

műsorban hallottál. Azután imádkozzunk, és kérdezzük meg Istentől, hogy mit tegyünk.

Tanulság

Amikor Jézus a Földön élt, nagyon szerette a gyermekeket. Abban a korban a vallásos vezetők nem igazán foglalkoztak a gyerekekkel. Ezért, amikor az anyák Jézus elé hozták gyermekeiket, a tanítványok megpróbálták távol tartani őket. Jézus észrevette, és ezt mondta a tanítványoknak: „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Istennek országa. Bizony mondom néktek: Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba” (Mk 10:14-15).

Egy gazdag ifjú is hallotta e szavakat, és megkérdezte Jézustól, hogy mi kell tennie az örök élet elnyeréséért. Jézus azt mondta neki, hogy tartsa meg a parancsolatokat, amire a fiatal ember azt válaszolta, hogy már kiskorától megtartotta azokat. Jézus tudta, hogy az ifjú őszinte, és szelíden válaszolt: „Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonedat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz a mennyben; és jer és kövess engem” (Mt 19:21).

Ültesd gyakorlatba!

Nho nem volt adventista, és nem ünnepelte szombatot, amikor felfedezte az Adventista Világrádiót. De szent életet élt – elfogadta, hogy életében Jézus foglalja el az első helyet. Isten gyermeke volt, és törekedett cselekedni akaratát. Isten elkülöníti ezeket az embereket magának, hogy népe legyenek. Elkülönültnek lenni azt jelenti, hogy szent vagy.

Beszélgessünk róla!

1. Miért mondta Jézus, hogy az Isten országa csak azoké, akik olyanok, mint a kisgyermekek? *[Mert azok szeretik és bíznak Benne.]*
2. Jézus azt mondta, hogy egyedül csak az Isten jó. Akkor hát mi hogyan lehetünk jók? *[Amikor Isten elkülönít minket, nekünk tulajdonítja jószágát.]*
3. Isten szemében elegendő a parancsolatok megtartása? Mi az, ami még fontos számára?

Tevékenység

Vágjatok és színezzetek ki egy nagy fát, de ne rajzoljatok rá levelet és virágokat. Készítsetek elő leveleket és virágokat papírból, hozzatok filctollakat, és adjátok oda a gyermekeknek. Mondjátok meg nekik, hogy írjanak minden levélre és virágra egy-egy tulajdonságot, amely a szent emberekre jellemző. Majd kérjétek meg őket, hogy ragasszák a leveleket és virágokat a fa ágaira. Magyarázzátok meg, hogy a fa Jézust jelképezi, aki szentté tesz minket. Ha nem létezne törzs, ágak, virágok és levelek sem léteznének. Jézus olyan, mint egy fatörzs, amelyből mi – levelek és virágok – életet nyerünk.

Lemondás

Bevezetés

Kérdezték meg a gyermekeket, hogy hajlandók lennének-e lemondani játékaikról és pénzükről, amit magukkal hoztak, vagy akár a cipőjükről, zoknijükről, amit éppen viselnek. Mondjátok nekik, hogy nem akarjátok örökre magatoknál tartani, csak egy ideig. Jelentkezik valaki? Nem nehéz lemondanunk egy bizonyos dologról, amíg nem találjuk fontosnak! De annál nehezebb, ha valamit értékelünk.

Történet

Miának szép hosszú haja volt. Minden lány csodálta az osztályban. Egyesek bevallották, hogy ők is szeretnének ilyen szép hajat maguknak.

De egy napon Mia a következőképpen döntött: levágatja a haját, hogy odaadja egy másik lánynak.

Amber, az egyik barátja, súlyosan megbetegedett, és kórházba került. De nagyon vágyott iskolába járni. Mia az osztályban megkérdezte a tanító nénitől, hogy van Amber.

– Éppen tegnap beszélgettem az édesanyjával, és azt mondta, hogy Mia, téged fog megkérni, hogy segíts neki ott-hon a tanulásban. Túl beteg még ahhoz, hogy iskolába járjon.

– De mi történt vele? – kérdezték a többiek.

Akkor tudták csak meg, hogy Amber limfómában, egy bizonyos rákban szenved. Az orvosok remélik, hogy meg fog gyógyulni. De iskolába nem tud járni a kezelés miatt. Másrészt a haja is hullni kezdett a gyógyszerektől, és szégyellt így emberek közé menni.

– De parókát viselhet, ugye? – kérdezte az egyik fiú.

Lee asszony elmagyarázta, hogy nem igazán lehet találni a kisgyerekek fejére alkalmas parókát.

Mia tudta, hogyan segíthet Ambernek parókához jutni. Csak annyit kellett tennie, hogy levágatja a szép hosszú haját, és odaadja Ambernek.

Nehéz döntés volt. De Mia úgy döntött, megteszi, mert tudta, hogy akik szeretik Jézust, azok mindenestől az Övéi. Képesek önmagukról lemondani, hogy segítsenek a szükségben levő embereknek.

Tanulság

Jézus egyszer, prédikálás közben azt mondta, hogy a gazdagok nehezen jutnak be Isten országába. Azt mondta, hogy ez nekik ugyanolyan nehéz, mintha egy tevének át kellene bújnia egy tű fokán. A tanítványok elcsodálkoztak, mert abban az időben a gazdagokról azt hitték, hogy bármit el tudnak érni, amit akarnak.

A tanítványok ezt kérdezték: „Akkor hát ki juthat a mennybe?” Jézus azt válaszolta, hogy embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges. Pétert ez a gondolat felzaklatta, és így szólt: „Mi *mindenről* lemondunk, hogy Téged kövessünk!”

Jézus biztosította arról, hogy Isten értékeli áldozatukat, és elmagyarázta, hogy a mennyben ők tizenketten különleges helyet kapnak. Minden ember, aki teljesen átadta magát

Alapige:

„*Járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándéku.*” (Ef 5:2)

Jézusnak, százszor többet kap a mennyben, ráadásul örökké élni fog.

Ültesd gyakorlatba!

A keresztényeknek néha nagyobb dolgokat is kell tenniük, minthogy levágatják a hajukat, és egy rákos betegnek adják. Jézus azt kéri tőlünk, hogy adjuk át Neki az életünket. Akik teljesen átadják magukat Neki, nem fogják megbánni, mert Jézus jóval többet ad cserébe. Megvan a reménységünk, hogy örökké élni fogunk, a legszebb helyen, amit csak el tudunk képzelni.

Beszélgessetek róla!

1. Miről mondott le Jézus érettünk? (Fil 2:5-11)
2. Mit adhatsz Jézusnak, amivel örömet nyújthatsz Istennek és az embereknek? [*talentumaid, vidámság, idő stb.*]
3. Mi az, amiről Isten szeretné, hogy lemondj ma?

Tevékenység

Kérjétek meg a gyermekeket, hogy alkossanak kettes csoportokat, és az egyik álljon a másik mögé (a magasabb az alacsonyabb mögé). Aki elől van, lépjen előre, és amikor jelt adtok, engedje magát hátradőlni. Aki hátul van, fogja ki. Majd kérdezzétek meg, hogy milyennek tűnt a tevékenység. Hangsúlyozzátok, hogy könnyebb hátradőlni, ha megbízol abban, aki a hátad mögött van. Ezért fontos olvasnunk a Bibliát, és minden nap imádkoznunk. Így egészen Jézus mellett maradhatunk.

Menjünk előre

Alapige:

„Boldog ember az, aki a kísértésben kitart.”
(Jak 1:12)

Bevezetés

Kérdezzétek meg a gyerekektől, hogy tudják-e mit jelent a *kitartás* szó (nem állunk meg, tovább megyünk, még akkor is, ha akadályokba ütközünk). Kérdezzétek meg, hogy sikerült-e végig kitartaniuk, amikor fogorvosnál, istentiszteleten voltak, vagy részt vettek egy versenyen.

Történet

– Hogyan tudjuk ezt mi *elvégezni*? – kérdezte Jasper Gretchentől, amikor nekiláttak összegereblyélni a száraz leveleket az udvaron. A múlt héten egyszer már összeszedték, de most mintha még több lenne!

– Hát, rendben kell tartanunk az udvart – válaszolta Gretchen.

Jasper felsóhajtott, és magában elismerte nővére igazát. De még olyan sok gereblyélnivaló volt! Csomókba kellett gyűjteni a leveleket, majd zsákba rakni, hogy a szemeteskoscsi elvigye. Jasper legszívesebben a barátaival labdázott volna.

– Ha most én lennék Szupermen! – duzzogott.

– De nem vagy Szupermen! – mondta Gretchen. Ellenben van egy gereblyét, és folytathatod a munkát!

Tanulság

Amikor Jézus visszament Atyjához a mennybe, tudta, hogy Sátán mindent meg fog tenni, hogy megakadályozza a munkát, amit Ő elkezdett a földön. Tudta, hogy követőinek szükségük van Isten segítségére ahhoz, hogy ellenállhassanak Sátánnak, aki, mint ordító oroszlán, keresi, kit nyelhet el.

Olvassuk el Ef 6:13–18 verseit, és nézzük meg, mit tanácsol Pál, hogy meg tudjuk védeni magunkat Sátán támadásaitól.

Figyeljük meg, hogy nem a saját erőnkől kell harcolnunk. Fel kell vennünk Isten fegyverzetét, és meg kell állnunk a Sziklán, aki Jézus Krisztus. Miért bízhatunk mi ebben a Sziklában? Mert Jézus a kereszten már megnyerte a csatát Sátánnal szemben, most pedig mellettünk küzd.

Milyen fegyverzetet kell magunkra öltönnünk, hogy talpon maradjunk? Az igazlelkűség övét, Krisztus igazságának mellvasát, a békesség evangéliumának saruját. Milyen fegyverekről olvasunk még a 16. és a 17. versben? Miután felöltöttük ezt a fegyverzetet, mit kell még tennünk? Olvassátok el a 18. verset: minden időben imádkozzunk.

Ültesd gyakorlatba!

Bizonyára könnyebb összegyűjtenünk a leveleket az udvaron, mint Sátánnak ellenállnunk. Legalábbis a háztáji munka hamarabb befejeződik, míg a Sátán elleni harc Jézus eljöveteleig tart. De álljunk csak meg! Van egy jó hír! Nem vagyunk egyedül ebben a harcban; Jézus velünk van. Jak 1:12 verse ezt mondja: „Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert mi-nekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőknek”.

Beszélgessetek róla!

1. Ki ellen kell nekünk harcolnunk?
2. Miből áll a fegyverzet, melyet viselnünk kell?
3. Ki biztosít bennünket a győzelemről?

Tevékenység

Kérjétek meg a gyerekeket, hogy rajzoljanak egy nagy pajzsot. Segítsetek nekik leírni az alapigét a pajzs belsejébe. Mondjátok meg nekik, hogy helyezték szobájuk falára, és emlékezzenek arra, hogy Jézus velük van.

Egy Isten szíve szerinti ember

Bevezetés

Néhány évvel ezelőtt meghalt egy idős asszony. A gyülekezetből mindenki elment a temetésére. Általában egyedül járt imaházba, és mindenki azt hitte, hogy nincsenek rokonai. Elcsodálkoztak, amikor a temetésen megjelent néhány unokája. Ezzel az alkalommal arra kérték az unokákat, hogy mondják el, mit értékelték a nagymamájukban. A következőket az volt, hogy a nagymama annyira szerette az unokáit, hogy mindegyik az ő kedvencének tartotta magát.

Történet

Matthew és Steve rossz fát tettek a tűzre, és sehogy sem bújhattak ki a felelősség alól. Játzás közben Matthew belerúgott a labdába, amely átrepült a kerítésen, egyenesen Johnson úrék ablakának.

– Ó, jaj! – kiáltották egyszerre rémülten. Az első gondolatuk az volt, hogy elinalnak, mielőtt még Johnson úr kijön a házból. De Steve vissza akarta szerezni a labdát. Másrészt, nem oldották volna meg a problémát, mert szerettek volna jó szomszédok maradni Johnsonékkal.

– Megyek, beszélek Johnson úrral – mondta Matthew.

– Veled tartok – ajánlkozott Steve.

Nem volt könnyű az ajtónál csengetni, és várni, míg valaki kijön. Mit fognak szólni? Néhány perc múlva Johnson asszony nyitott ajtót. A ház mögött kerteszkedett, és nem hallotta, amikor kitört az ablak. Johnson asszony szerencsére higgadt maradt, és hagyta, hogy a fiúk bocsánatot kérjenek.

– Nagyon bátrak vagytok, hogy eljöttetek bocsánatot kérni – mondta. Gyertek be egy percre!

A fiúk leültek a konyhában, és Johnson asszony megkínálta őket süteménnyel és egy pohár tejjel.

– Nagyon sajnáljuk, hogy kitörtük az ablakot – mondta Steve harmadjára is. Kérjük szépen, ne tessék haragudni.

– Nyugodjatok meg – mondta Johnson asszony – úgyis ki akartuk cserélni az ablakot a nappaliban. De talán jobb lenne, ha más játszóhelyet kerestek. Itt ne felejtsetek a labdát!

Johnson asszony megbocsátott nekik, és a fiúk ezt soha nem felejtették el.

Tanulság

Jézus egyszer elmondott egy történetet, amelyben egy fiú megharagudott az apjára (Lk 15:11-32). Megunta a nehéz munkát végezni a birtokon, és el akart menni. Követelte, hogy apja adja ki a rá eső részt az örökségből. Nem akart várni apja haláláig, ahogyan illetet volna! Azonnal hozzá akart jutni a részéhez.

Az apa tudta, hogy nem köteles kiadni fia örökségét. Mégis megtette. A fiú fogta a pénzt, elment vele, és mindent elköltött. Éhség következett a vidékre, sorsa pedig rosszra fordult. Az élelem nagyon drága lett, és neki egy fabatkája se maradt. Disznópásztorkodásra kényszerült, hogy valamiből fenntartsa magát. Annyira éhes volt, hogy a disznók moslécából evett. Akkor végre észhez tért.

Alapige:

„Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.” (Róm 5:8)

Visszaemlékezett, hogy atyja birtokán még a szolgálknak is jobb dolguk volt. Elhatározta, hogy visszatér, és bocsánatot kér apjától. Tudta, hogy nem érdemli meg többé, hogy fiának tekintse. De abban bízott, hogy legalább szolgálának visszafogadja a birtokára.

Amikor már közel járt, apja észrevette, és eléje sietett. Nem tudta szolgálként kezelni, visszafogadta, mint fiát. Szeretettel átölelte, és visszahelyezte örökségi jogaiba, bár nem ezt érdemelte.

Ez a kegyelem. Isten azt adja nekünk, amit nem érdemlünk meg. Isten mindenkit nagyon szeret. Nem emlékeztet bűneinkre, hanem szeretettel átölel. Ez a kegyelem.

Ültesd gyakorlatba!

Kész volnál meghalni egy beteg rokonod helyett? Kevesen lennének képesek ilyesmire. De Jézus, amikor bűnösök voltunk és nem ismertük Istent, meghalt értünk. Nem szeretné, hogy meghaljunk bűneink miatt. Mivel meghalt a kereszten és feltámadott, bűnbocsánatban és örök életben részesülhetünk. Ez a kegyelem. A kegyelem népe vagyunk, és várjuk Jézus eljövételét.

Beszélgessetek róla!

1. Amikor vétkezünk, mit tehetünk, hogy jóvátegyünk az elrontott dolgokat?
2. Mi a kegyelem? A kegyelem az, amit Jézus tesz, amikor...
3. Sorolj fel három áldást, amely által Isten ezen a héten kifejezte irántad való kegyelmét.

Tevékenység

Segítsetek a gyermekeknek rövid levelet írniuk a gyülekezet idősebb személyeinek, amelyben beszéljenek Isten kegyelméről. Javasolhatjátok, hogy írják le Róm 5:8 versét is. Gyűjtsétek össze a leveleket, és olvassátok fel a gyülekezet előtt, vagy foglaljátok bele a gyülekezeti közlönybe.

JEAN KELLNER az Adventista Világrádiónál dolgozik, melynek központja Silver Springben van (Maryland, Egyesült Államok).

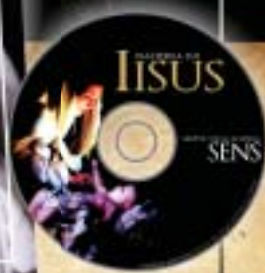

Idők *jelei*

Gondold végig

JÉZUS SZÜLETÉSE

különkiadás
Idők jelei + CD

Az idei év végén újabb különleges számmal jelentkezünk, magyar nyelven is.

Szerezz meglepetést minden barátodnak az *Idők jelei* folyóirat különleges számával és az *acapella Sens* énekegyüttes (román nyelvű) CD-lemezével.

Egyedi ár
folyóirat + CD

5LEJ

telefon: 021 323 00 20 / 021 323 48 95 | email: redactie@semneletimpului.ro